

TERAZNIEJSZA PRAWDA

i Zwiastun Chrystusowej Epifanii

„A gdy [Baranek] otworzy siódm piecz ... ” „Ale cie przyst pili do góry Syon i do miasta Boga ywego, do Jeruzalemu Niebieskiego (...) Patrzajcie, aby cie nie gardzili Tym, Który mówi (...): Jeszcze ja raz porusz nie tylko ziemi , ale i niebem (...) Przetozprzyjmuj c Królestwo nie chwiej ce si , miejmy lask , przez któr s u my przyjemnie Bogu z boja ni i uczciwo ci . ” „ ... Chrystus przyszed szy Najwy szy Kap an (...) Przez wi kszy i doskonalszy przybytek, (...) Znalaz szy wieczne odkupienie. ” — Obj. 8:1; yd. 12:22, 25, 26, 28; 9:11,12.

TERAŻNIEJSZA PRAWDA

i

Zwiastun Chrystusowej Epifanii

Wychodzi co dwa miesiące. Wydawca Paul S. L. Johson, 1327 Snyder Avenue, Philadelphia, Pa., U. S. A.
Prenumerata roczna wynosi \$1.00 (5 złotych)

POSLANNIK EPIFANII

WSTĘP DO X-GO TOMU

TYPY

[Wstęp do X-go tomu został opuszczony w Teraźniejszej Prawdzie, z powodu że nie był podany w angielskim numerze jubileuszowym, z którego początkowo tłumaczenia były dokonywane. Dopiero później numer jubileuszowy został wydany w formie książkowej jako tom X, pod tytułem Posłannik Epifanii, w którym ukazał się i poniższy Wstęp - pod nagłówkiem Typy, który podajemy w tym wydaniu w całości. - Przyp. tłum.]

iblia zawiera siedem różnych rzędów myśli; i wszystko, co ona zawiera stanowi jedną lub drugą część z tych siedmiu rzędów. One są następujące: doktryny, przykazania, obietnice, napominania, prorocтва, historie i typy. O ostatniej z tych siedmiu grup - o typach traktuje obecny artykuł. Polski wyraz **typ** pochodzi od słowa greckiego **typos** (w liczbie pojedynczej), **typoi** (w liczbie mnogiej). Ten wyraz jest użyty 15 razy w Nowym Testamencie greckim; a gdybyśmy się powołała na słabe świadectwo treści z Listu do Koryntów 10:11, to byśmy znaleźli ten wyraz użyty 16 razy; ale wyraz **typicos** jako przysłówki pochodzi od słowa **typos** i znaczy **typowy**, i jest podtrzymywany przez liczbowanie biblijne i przez najlepsze manuskrypty, na przykład przez trzy najstarsze i najlepsze z manuskryptów: watykański, synaicki i aleksandryjski; dlatego bez wątpliwości tłumaczenie 1 Kor. 10:11 jest odpowiednie. Ostrożne badanie tych 15 ustępów Nowego Testamentu, gdzie znajduje się wyraz **typos**, przyprawia nas do konkluzji, że ten wyraz ma cztery odrębne znaczenia, pod którymi zgrupujemy wszystkie 15 miejsc, w których on się zdarza: (1) **znak**, użyty 2 razy w Ew. Jana 20:25; (2) **przykład**, 2 Tes. 3:9; 1 Tym. 4:12; (3) **wzór**, Fil. 3:17; 1 Tes. 1:7; Tyt. 2:7; 1 Piotra 5:3; Dz. Ap. 7:44; Rzym. 6:7; Żyd. 8:5; i (4) **typ** w znaczeniu, w którym my zazwyczaj używamy to słowo, to jest w znaczeniu jednym z siedmiu rzędów myśli biblijnych wyżej wymienionych (Rzym. 5:14; 1 Kor. 10:6 i wiersz 11, jeżeli zamiast **typikos** przyjmie się tutaj **typoi**, jako dokładne tłumaczenie pochodzące z czwartego znaczenia słowa typos.) Czwarte znaczenie tego słowa jest przedmiotem tego wstępu.

W tym czwartym znaczeniu słowa, **typami** są instytucje, osoby, zasady, rzeczy i wypadki przyszłych rzeczy. Kilka przykładów posłuży do wyjaśnienia tej

definicji. Jako instytucje Starego Testamentu można przytoczyć obrzezanie figurujące prawdziwy chrzest, a jego coroczna wieczerza Wielkanocy figuruje Wieczerzę Pańską. Jako osoby Starego Testamentu można przytoczyć Sarę figurującą zarysy Boskiego Przymierza uczynionego pod przysięgą i Agar będącą typem na Przymierze Zakonu; podczas gdy Izaak (syn Sary) i Ismael (syn Agary) mogą być przytoczeni jako typy na Chrystusa i Izraela według ciała. Jako zasady Starego Testamentu można przytoczyć dziesięcioro przykazań przedstawiające prawo tysiąclecia obojętnej miłości względem Boga i człowieka. W tym rozdziale znajdują się legalne zarysy Przymierza Zakonu. Jako rzeczy Starego Testamentu można

przytoczyć miasto Jeruzalem przedstawiające niekiedy Kościół triumfujący, niekiedy Starożytnych świętych, niekiedy Chrześcijaństwo i niekiedy Kościół nominalny; a Jordan może być przytoczony jako figurujący niekiedy przekleństwo, niekiedy rodzaj ludzki pod przekleństwem, a niekiedy ludy Chrześcijaństwa. Jako wypadki Starego Testamentu można przytoczyć danie Przymierza Zakonu, przedstawiające danie Nowego Przymierza, a odprawienie przez Abrahama Agary i Imaela na naleganie Sary przedstawia odrzucenie przez Boga Przymierza Zakonu i Izraela cielesnego od Jego specjalnej łaski; ponieważ cierpienia sług Wysokiego Powołania, jako części osobiste Przymierza Sary, z rąk

sług Zakonu jako części osobiste Przymierza Agar, i z rąk dzieci Zakonu, pobudziły Go do wyzwolenia Maluczkiego Stadka od prześladowań Izraela cielesnego.

Jako osoby Nowego Testamentu można przytoczyć Jezusa jako przedstawiającego Maluczkie Stadko w Paruzji i Epifanii; a dwunastu Apostołów (w żniwach równoległych) przedstawia br. Russella. Jako rzeczy Nowego Testamentu można przytoczyć Jeruzalem jako figurę rządu Tysiąclecia ("jest [przedstawiał] miasto Wielkiego Króla"), i nominalnego ludu Bożego ("albowiem nie może być, aby prorok miał *zginąć*, oprócz [poza obrębem] w Jeruzalemie - Łuk. 13:33); cuda Jezusa i Apostołów przedstawiają różne rzeczy i czyny w przeszłości, a szczególnie w Tysiąc-

„UMIEJĘTNI I UTWIERDZENI W TERAŻNIEJSZEJ PRAWDZIE” - 2 PIOTRA 1:12

DWUMIESIĘCZNIK

Tom XXIII Listopad Nr. 6
A.D. 1950 - A. M. 6079

SPIS RZECZY:

Posłannik Epifanii	66
Czas Wtórego Przyjścia Naszego Pana	75
Dowód Chronologiczny	76
Spis Rzeczy	76
Zawiadomienie o śmierci Br. Johnson	80
Zawiadomienia	80

„Oczekując onej błogosławionej nadziei i Epifanii chwały Wielkiego Boga i Zbawiciela naszego Pana Jezusa Chrystusa”
- Tytus 2:13.

leciu; i można przytoczyć Jordan jako figurujący śmierć w ofierze. Jako wypadki Nowego Testamentu można przytoczyć zdradzenie Jezusa przez Judasza przedstawiające zdradę Maluczkiego Stadka w Paruzji i Epifanii przez członków wtórej śmierci; a osądzenie na śmierć Jezusa przez kler żydowski jako przedstawiające osądzenie przez kler Chrześcijaństwa Maluczkiego Stadka na odcięcie od jego praw jako mówcze narzędzie Boże. W ten sposób te kilka przykładów wyjaśniają naszą definicję typu, a wyjątki jak do Rzym. 5:14; 1 Kor. 10:6, 11; Gal. 4:24; Kol. 2:16, 17; Żyd. 9:9, 23, 24; 10:1 i wiele innych dowodzą, że nasza definicja jest prawdziwą. Pomimo, że w naszym języku nie jest w powyższych wyjątkach użyty wyraz **typ** lub **typy**, to jednak w greckim i w trzech pierwszych wyjątkach angielskich jest on użyty, a tłumacze podali w naszej Biblii synonimy tego wyrazu jak np.: podobieństwo, insze rzeczy, wzór, cień, kształty i wizerunek, podczas gdy w greckim cytacie do Żyd. 9:24 jest wyraźnie użyty wyraz **pozafigury** (w polskim wizerunek), jak również w 1 liście Piotra 3:21 w greckim **pozafigura** (w polskim **wzór**) w znaczeniu w którym zazwyczaj używamy ten wyraz **typ**. Następujące wyrażenia: "wzór" (Żyd. 9:9) "tajemnica" (Efez. 5:32), "według porządku Melchizedowskiego" (Żyd. 6:20; 7:11, 17), "przypodobany" (Żyd. 7:3), "porządek" (wiersz 15) i "znaki" (Jan 6:30; "znamiona" Marek 16:17; Żyd. 2:4) są użyte jako jednoznaczniki czyli synonimy wyrazu **typ**, co również zachodzi do Rzymian 4:17.

Jest wielka różnorodność zdań wśród badaczy Pisma świętego co do zawartości słowa **typ**. Niektórzy zaprzeczają, aby się znajdował jakikolwiek typ w Biblii. Inni twierdzą, że powinno się uważać za typ jedynie te rzeczy, które są jasno (według ich słowa "wyraźnie") podane jako będące typami. Ci ograniczają typy do bardzo małej liczby pism. Inni biorą pewne rzeczy w sposób dowolny jako typy, i w taki sam sposób zaprzeczają, aby inne rzeczy były typami. Inni jeszcze twierdzą, że każda rzecz w pięciu księgach Mojżesza i w historiach Starego i Nowego Testamentu jest typem; a inni jeszcze podają, że każda rzecz i każda biografia w Biblii jest typowa. Wśród takiej różnorodności zdań jak możemy dojść do prawdy biblijnej, aby wiedzieć, co jest typem? Odpowiadamy, że oświadczenia biblijne, fakty biblijne i zasady uczynią dziecko Boże pokornym, cichym, łaknącym, uczciwym, pełnym uszanowania, lojalnym i świętym, zdolnym do otrzymania światła co jest prawdą biblijną na ten przedmiot gdy jest właściwy czas. Podczas Epifanii Prawda na ten przedmiot ukazuje się zupełnie we właściwym czasie; i dlatego dziecko Boże pokorne, ciche, łaknące, uczciwe, pełne uszanowania, lojalne i święte, może w Epifanii spodziewać się otrzymania pewności co do Prawdy co jest w Biblii typem. Dlatego przedstawiamy to co następuje, aby pomóc takim dzieciom Bożym. Nie możemy spodziewać się, aby złe rozwinięte dzieci Boże - nieczyści Lewicy - mogli osiągnąć taką prawdę tak długo jak pozostaną nieczyściami; ale mamy ufność że skoro rozpoczną rzeczywistość się oczyszczać, to Pan im również pobłogosławi na tym punkcie. Zgodnie z myślą wyrażoną i stałą praktyką naszego Pastora, jest, co najmniej siedem sposobów, za pomocą których można rozpoznać typowy charakter biblijnego oświadczenia; i tutaj przedstawiamy te siedem sposobów, z trzema innymi, które nie mogły być zauważone za jego życia, bo nie były na czasie.

(1) Za każdym razem gdy Biblia oświadcza, że jakaś rzecz jest typem to możemy być pewni, że tak jest. Tym sposobem widzimy, że Sara, Agar, Izaak i Ismael są typami; ponieważ św. Paweł wprost twierdził, iż tak jest. (Gal. 4:21-31). Tak samo liczne wy-

padki w 1 Kor. 10:1-10 są typami, ponieważ Św. Paweł oświadcza wprost, że one są, we wierszach 6, 11. Danie przymierza Zakonu jest typem, według oświadczenia bezpośredniego św. Pawła do Żyd. 9:14-23, a szczególnie we wierszu 23. Przybytek i ofiary najwyższego kapłana w związku z przybytkiem są typami, jak to Apostoł pokazuje jasno do Żyd. 9:9, 24. Adam i Ewa, w ich stanie niewinności są pokazane jasno jako typy, przez synonim słowa **typ** jak to Apostoł wykazuje do Efez. 5:31, 32; stąd wiemy że są typami. Z tego samego powodu wiemy z listu do Rzym. 5:14, że Adam przed zgrzeszeniem przedstawia Jezusa. Przez wyrażenie "obłok świadków" (Żyd. 12:1) to jest przez metonimię, (zmianę pojęć) świadkowie podobni do cienia, ponieważ obłok odbija cień gdy słońce zniża się za nim, wszyscy bohaterowie wiary w ich czynach opisani w liście do Żydów 11 rozdzielają się typami. Można by przytoczyć inne jeszcze wyjątki zawierające taką wyraźną wzmiankę o typach, szczególnie z listu do Żydów, ale poprzednie wystarczą, aby wykazać tą pierwszą zasadę.

(2) Drugi sposób, przez który Biblia pokazuje typ, polega na porównywaniu rzeczy jednej dyspensacji z rzeczami drugiej dyspensacji. Jest to rzecz często czyniona w prorocत्वach, a szczególnie u Izajasza. Przeto u Izaj. 28:21 obalenie Filistynów przez Izraela (2 Sam. 5:20; 1 Kron. 14:11) jest pokazany typ na lud Boży w Paruzji, obalający tych, którzy zapierali się okupu, a przez porażkę pięciu królów i Amorejczyków w Gabaon przez Jozuego i Izraela (Joz. 10:10) jest pokazany typ na naszego Pana i Jego lud zwyciężający zupełnie pięć błędów i pięć klas przesiewania obu żniw (1 Kor. 10:5-14). Tak samo u Izaj. 9:4; 10:26 wyniszczenie Madianitów przez Giedeona jest przyrównane do wyniszczenia karygodnych błędzieli z kościoła nominalnego podczas żniwa, co dowodzi, że historia Giedeona ma typowy charakter. Tych kilka przykładów wyciągniętych ze Starego Testamentu są dowodem prawdziwości tego punktu. Nowy Testament zawiera takie porównywania co jest dowodem typowego charakteru przedmiotów Starego Testamentu, do których są czynione wzmianki, na przykład porównania między Izaakiem a klasą Chrystusa, i Ismaelem a Izraelem cielesnym (Gal. 4:28-31); między dniami Noego przed i podczas potopu i ludźmi ówczesnego czasu, a dniami Syna człowieczego przed i podczas wielkiego ucisku i światem tego czasu (Mat. 24-37-39; Łuk. 17:26, 27). To samo daje się zauważyć odnośnie Lota i Sodomy a Wielkim Gronem i kościołem nominalnym (Łuk. 17:28-30). Przez porównanie Jezus pokazuje, że On był figurowany przez miedzianego wężyka na puszczy (Jan 3:14, 15). U Izajasza, Jeremiasza i w Psalmach, znajdujemy szczególnie takie porównywania, i ma się rozumieć, one dowodzą, że typ i antytyp (figura i pozafigura) znajduje się w rzeczach porównywanych.

(3) Niekiedy pokazuje się istnienie typu przez wstawienie w kontrast typu z antytypem (figury z pozafigura), a w niektórych wypadkach przez stawienie w kontrast typu z rzeczą, która nie jest jego antytypem, ale która zawiera tę samą zasadę jaka czyni antytyp z typu. Godne uwagi przypadki znajdujemy co do pierwszego punktu w porównaniu w liście do Żydów 12:18-21 a wierszami 22-29, i w rozdziale 9:1-10 a wierszami od 11-14 i w wierszu 25. Godny uwagi przypadek, co do drugiego punktu znajdujemy do Żyd. 10:28, 29. Antytypem (pozafigura) Zakonu Mojżeszowego jest, ma się rozumieć, Nowe Przymierze, które nie działa aż dopiero w przyszłym wieku, gdzie dobrowolni grzesznicy przeciwko jego prawu zginą bez litości za świadectwem dwóch lub trzech świadków. Tymczasem ta sama zasada działa obecnie w stosunku do przymierza ofiary jak dowodzi wyjątek z listu

do Żyd. 10:28, 29. Grzesznicy całkiem dobrowolni przeciwko Nowemu Przymierzu umrą śmiercią bardziej krańcową niż ta jaką zadało przymierze Mojżeszowe, to jest umrą śmiercią wtóra. Ale kontrast nasuwa myśl o typowym charakterze wyroków śmierci pod Zakonem Mojżeszowym. Z cośkolwiek odmiennego punktu widzenia, Izaj. 1:9 i Rzym 5:15-19 są innymi ilustracjami tej zasady. To dowodzi, że ten punkt jest biblijny.

(4) Jedną z najbardziej częstych napomknień o typach znajdujemy w **proroczach aluzjach** czynionych o osobach, miejscach i **wypadkach historycznych, które się działy dawno w przeszłości**, a jednak nie mniej są prorocत्वami na rzeczy, które się mają dziać w przyszłości. Jest to zjawiskiem często spotykanym w Psalmach i u Izajasza na przykład Ps. 83:7-12 (zauważcie również porównania we wierszach od 10-12). Psalm 72, odnoszący się do Salomona w jego porównaniu jako typ na Chrystusa w Jego panowaniu w Tysiącleciu, jest zarówno przykładem stosownym. Izaj. 10:5-34 zawiera aluzję prorocze do licznych historycznych wypadków, osobistości, narodów, miast, itd., a jednak wszystkie są prorocत्वami przyszłych rzeczy w drugim wypełnieniu, co dowodzi, że wszystkie te wypadki, osobistości, miejsca, miasta, itd., są typami; ponieważ, jak wiemy, te prorocत्वy mają podwójne wypełnienie: (1) na literalnych rzeczach, o których jest mowa i (2) na ich antytypach w Wieku Ewangelii. Tę zasadę nasz Pastor używał bardzo często. Wszyscy prorocy obfitują w używaniu tej zasady, prorokując o rzeczach literalnych wypełnionych ze Starego Testamentu, które Bóg użył jako typu, czyli figury na wypełnienie się ich pozafigur w Wieku Ewangelii; na przykład Egipt, Assyria, Babilon, Moab, Ammon, Filistynia, Arabia, Syria, itd. i ich przynależności w łączności z nimi. Objawienie 2:20-23; 17:5; 21:2 ilustruje ten punkt, jak to wszystko dowodzi.

(5) Inny sposób jaki używa Biblia aby uwypuklić typy jest wyjaśnienie przedmiotów ze Starego Testamentu, bez bezpośredniego oświadczenia, że one są typami, pod formą aluzji z punktu widzenia doktryny, etyki i napominania, jak to dowodzi to co następuje: Bez nazywania typami obrzezanie i baranka Egipskiego Św. Paweł czyni aluzję do pierwszego w liście do Kol. 2:11, 12, co dowodzi, że ono jest typem na prawdziwy chrzest, a do drugiego czyni aluzję w liście do Kor. 5:7, 8, co dowodzi, że on jest typem na Jezusa jako naszego Baranka Wielkanocnego, a jedzenie przez Izraelitów baranka w Egipcie jest typem na Kościół Wieku Ewangelii przyswajający sobie błogosławieństwo usprawiedliwienia i poświęcenia i pokazuje również jak mamy się oczyszczać ze wszelkiej złości przez odnośnienie się do Izraelitów odzyszczających ich mieszkania z wszelkiego kwasu. Inne stosowne przypadki znajdujemy do Żyd. 6:18 (odnoszące się do miast schronienia, będących typem na Chrystusa, który jest naszą ucieczką i nadzieją życia w Nim); Jak. 5:10, 11; Ezek. 14:14-20 (prorocy jako typy na różne godne osoby Wieku Ewangelii); Jan. 1:51 (drabina Jakóba przedstawia Chrystusa) itd. Prorocze pisma Starego Testamentu, i pisma Apostołów jak i oświadczenia Chrystusa z Nowego Testamentu obfitują w takie aluzje, wskazujące na typy.

(6) Pismo święte pokazuje, że ktokolwiek działa w łączności z typem jasno wyrażonym i cokolwiek ma łączność z typem jasno wyrażonym są również typowymi. Jako ilustrację tej reguły przytaczamy Eliasza, który jest typem jasno wyrażonym na Chrystusa [Głowę i Ciało] jako mówcze narzędzie Boże do publiczności (Mat. 11:14 [literalnie, "jest przedstawia-Eliasza, który miał - literalnie, **ma** przyjść"]; Łuk. 1:17; Mat. 3:3; Mal. 4:5; 6). Wobec tego Achab, i jego synowie, Abdyjasz, Jezabela, Elizeusz, Jehu, Ha-

zael, kapłani Baala i Astoroty, stąd Baal i Astorota wdowa z Sarepty i jej syn, itd. są typami. Z tego powodu Elizeusz jest typem i wszystkie osoby, miejsca wypadki, itd. wchodzące w jego życie są typami. Ta zasada zastosowana do Enocha, Noego, Abrahama, Sary, Izaaka, Agar, Ismaela, Jakóba, Józefa, Faraona, Mojżesza, Aarona i jego synów, Jozuego, sędziów, królów Izraelskich, proroków, kapłanów, Ezdrasza, Nehemiasza, Zorobabela, Jana Chrzciciela, Jezusa i Apostołów pokazuje nam, że praktycznie każda osoba i każdy wypadek historyczny z Starego i Nowego Testamentu są typami. Ta zasada o wielkiej doniosłości w typologii jest więc biblijną.

(7) Jest tam faktyczny dowód odnośnie tego co w Biblii jest typem - metoda jaką stosował często nasz Pastor, i jak to jasno oświadczył w Domu Biblijnym, że używał jej w licznych wypadkach, to jest gdziekolwiek biblijne osoby, nauczania, wypadki itd. mają dokładne odpowiedniki z osobami, nauczaniem, wypadkami, itd. kościoła chrześcijańskiego, albo wchodzą w styczność z nim, nawet choćby żadna z sześciu wymienionych zasad nie stosowała się do tego, to jednak te osoby, nauczania, wypadki, itd., powinny być uważane jako typy takich osób, nauczania, wypadków, itd. Biblia to naucza u Amosa 3:7, który mówi, że nic z tego co ma łączność z rozwojem planu Bożego, nawet w najdrobniejszym szczególe, żeby Bóg nie objawił przez swych proroków; a ponieważ to nie było uczynione w każdym wypadku, przez pisma proroków to co my nazywamy piątym rzędem myśli biblijnej - prorocत्वy, co najmniej reszta tych wypadków powinna być wskazana w pismach proroków, takich jak Samuel, itd., którzy podali swe prorocत्वy wyłącznie jako typy. Nasz Pastor daje świadectwo odnośnie tego sposobu udowodniania typów w drugim tomie, na stronie 224, pierwszy paragraf, np. nie ma wyraźnego oświadczenia biblijnego wyrażonego w wielu słowach o osobach i wypadkach odnoszących się do zaręczyn i wesela Izaaka i Rebeki, a będące typem na zaręczyn i wesela Jezusa z Kościołem, a jednak nasz Pastor stosuje je w szczegółach i dlatego tyle o tym mówi. Dlaczego? Ponieważ odnośne osoby i wypadki odpowiadają sobie. Ta zasada w świetle faktów i Amosa 3:7 dowodzi, że to co lud Boży czynił i dokonał w Wieku Ewangelii, w wodzach i ich zwolennikach, i to co im uczyniono w wypełnieniu planu Bożego jest typem w Biblii. Z tego powodu br. Russell wierzył, że on był antytypem Daniela jak to pokazał przez obrazy, Pastor Russell w jaskini krytyków, i rękę piszącą na ścianie, itd. Z tego powodu on wierzył tak samo, że J. Hemery, A. H. MacMillan i autor byli małym antytypem (małą pozafigurą) Dawida w księgach historycznych, ale nie w Psalmach. Z tego samego powodu wiemy, że księga Estery, jak i wiele innych ksiąg są księgami typowymi.

(8) Kiedykolwiek Biblia odnosi się do serii ksiąg, czy to do ksiąg typowych, czy historycznych, będących prorocत्वymi, to należy rozumieć, że każda rzecz w tych księgach jest typem. Cały zakon - słowo zakon biblijnie obejmuje cały pięcioksiąg Mojżesza (Gal. 4:21, 22), ponieważ Bóg sam nazywa w Biblii hebrajskiej pięcioksiąg zakonem, - który jest wyraźnie nazwany figuralnym [czyli "cieniem"] przez Ap. Pawła w liście do Żydów 10:1. Przeto argument św. Pawła (Gal. 4:21, 22) jasno dowodzi, że pierwsza Mojżeszowa, jak i cztery następne księgi należą do Zakonu; a przeto według Żyd. 10:1, każda rzecz w pierwszych pięciu księgach Starego Testamentu jest typem. Z tego powodu nasz Pastor uznawał liczne wydarzenia historyczne z I księgi Mojżesza jako będące typami, chociaż nie ma żadnej wyraźnej wzmianki w Biblii że są typami, ponieważ te szczegóły są wszystkie zawarte w ogólnym oświadczeniu Apostoła w liście do Żydów 10:1 porównane z

Gal. 4:21, 22; z tego samego powodu uznawał wiele szczegółów i z następnych czterech ksiąg Mojżesza że były typami, chociaż oddzielne szczegóły nie dowodzą w inny sposób, że są typami; bo jeżeli w istocie pięcioksiąg jest nazwany typami, to ma się rozumieć, że wszystkie szczegóły są również typami. W ten to sposób cały pięcioksiąg jest typowy w szczegółach. Ponadto Bóg w hebrajskim, jak to Łukasz również oświadcza (Łuk. 24:27), nazywa, drugi podział Starego Testamentu: Proroki. Poza tym Bóg dzieli drugą część Starego Testamentu - Proroki - na dwie części: (a) "Wcześniejsi prorocy" i (b) "Późniejsi prorocy". Ci ostatni stanowią następujące księgi: Izajasza, Jeremiasza, Treń Jeremiaszowe, Ezechiela i dwanaście małych Proroków, podczas gdy pierwsi obejmują siedem następujących ksiąg: Jozuego, Sędziów Ruty, 1 i 2 Samuelowa 1 i 2 Królewska. Angielski czytelnik, który nie rozumie języka hebrajskiego może sprawdzić potrójny podział Starego Testamentu hebrajskiego za pomocą przekładu Leeser'a. Łuk. 24:27 wskazuje na trzeci podział Starego Testamentu hebrajskiego, nie przez przetłumaczenie jego tytułu Kitubim, Pisma, ale przez nazwanie tego podziału Psalmi, które są pierwszą jego księgą. Teraz prosimy zauważyć ten fakt, że pierwsza część drugiego podziału Starego Testamentu hebrajskiego zwana "Wcześniejsi Prorocy" obejmuje siedem ksiąg **historycznych**, te które są wymienione wyżej: Jozue, Sędziów Ruty, 1 i 2 Samuelowa i 1 i 2 Królewska. Dlaczego Bóg nazywa tę część księgami **Proroków**, które na pierwszy rzut oka zdają się być księgami czysto historycznymi? Odpowiadamy, ponieważ one zawierają w całości historie przedstawiające przyszłe rzeczy, to jest typy i z tego powodu są one księgami proroczymi. To znaczy, że każda rzecz w nich zawarta jest typem. Piotr przez natchnienie (Dz. Ap. 3:24) oświadcza nam, że Samuel, pierwszy z Proroków, a przeto autor księgi Jozuego, Sędziów, Ruty i pewnej części 1 Samuelowej (1 Kron. 29:29), prorokował o Tysiącleciu. Ale on prorokował w typach, w tych wyżej wymienionych księgach, a nie w żaden inny sposób, jako część Objawienia Bożego, ponieważ tu tylko znajdujemy jego usługiwanie w tej części objawienia. I ponieważ obie księgi Kronik zawierają w sobie (oprócz rodowodów z 1 Kroniki) część przedmiotu z 1 Samuelowej i praktycznie cały przedmiot z 2 Samuelowej i z 1 i 2 Królewskiej na ile opisują o zjednoczonym królestwie, a po podziale, o królestwie judzkim, dlatego obie księgi Kronik, które należą do trzeciego podziału Starego Testamentu hebrajskiego - **Kitubim**, Pisma - są również typowymi. Paralela 2520 lat jest również takim samym dowodem odnośnie tego co jest zawarte w 2 księdze Królewskiej i w 2 księdze Kronik, za wyjątkiem tych części, które traktują o Salomonie, który innymi sposobami danymi tu powyżej, dowodzi że jest typem. Równoległe dyspensacje dowodzą również, że Ezdrasz i Nehemiasz są typami. Powyżej wykazaliśmy, że historyczne części Daniela, który w hebrajskim, jest umieszczony nie pomiędzy Prorokami, ale pomiędzy **Kitubim**, Pismami, są typowe. Powyżej udowodniliśmy również że księgi IJOBA i ESTERY są typami. W ten sposób wszystkie księgi historyczne Starego Testamentu są typami.

(9) Każda historyczna osoba, rzecz i wypadek w Biblii jest objawieniem, a stąd typem, ponieważ Biblia w całości a nie tylko w części, jest Boskim objawieniem. Wyżsi krytycy dowodzą, że Biblia nie jest Boskim objawieniem, ale co najwyżej zawiera ona Boskie objawienie, które zazwyczaj oni ograniczają do kilku rzadkich religijnych i etycznych nauk, którym oni przypisują takie natchnienie jakim, jak oni twierdzą, cieszą się wszyscy wielcy religijni wodzowie, jak Budda, Konfucjusz, Zoroaster, itd. Ale

dziecko Boże wyuczony w Prawdzie wierzy, że Biblia w całości jest objawieniem Bożym, i że jest natchnienia Bożego w pełnym tego słowa znaczeniu. Jeżeli Biblia w całości jest objawieniem, więc wszystkie jej opisy powinny być objawieniami, a co nie byłoby gdyby jej historie nie były typami. Niektóre rzeczy i niektóre opisy nie byłyby na miejscu w Biblii gdyby nie były typami rzeczy przyszłych, jak np. większa część rodowodów z 1 Kroniki, to jest pokoleń nie poświęconych, które są typami sekt i denominacji Chrześcijaństwa, albo opisy w księdze Sędziów, rozdział 17 do 21, to jest o Michasie, o Lewicie i jego nałożnicy, o Ammonie, najstarszym synu Dawida, i o jego zgwałceniu siostry Tamary, (2 Sam. 13:1-20), itd. Mówić że one są podane tylko w tym celu, by nas nauczały dobrych lekcji nie jest wystarczającym, by im dawać prawo do miejsca w Boskim objawieniu, wzięwszy pod uwagę, że pewne wypadki z historii Kościoła pouczają nas lepszych lekcji niż niektóre wypadki biblijne (ale dlatego podają lepsze lekcje, ponieważ są antytypami pewnych typów biblijnych) i wzięwszy pod uwagę, że aby być częścią objawienia Bożego one powinny objawiać pewne rzeczy, o których nie możemy się dowiedzieć z żadnego innego źródła jak ze źródła biblijnego, a to jest prawdą co do tych opisów wtedy tylko, gdy one są typami. Cała Biblia, a nie tylko części z niej, jest Boskim Objawieniem. To zapatrywanie, że opisy biblijne są częścią Boskiego objawienia i **wszystkie** objawiają Boskie prawdy, jest prawdziwym, a zatem są typami, jak dowodzi ten punkt.

(10) Dziesiąty sposób do odnalezienia co jest typem w Biblii jest fakt, że cokolwiek jest typem osoby, wypadku, ruchu, itd. we Wiekach Ewangelii, to przez to samo jest udowodnione, że ono jest typem odpowiadającym rzeczy w trzech miniaturach Wieków Ewangelii, to jest małej, średniej i wielkiej miniaturze: ponieważ podczas Epifanii, Wiek Ewangelii podwaja się na małej skali w trzech miniaturach. Biblia dowodzi o wielkiej miniaturze; a fakty wypełniona dowodzą o małej i średniej miniaturze; albowiem źli Lewici, pod złym dowództwem, zostali objawieni jako tacy w małej miniaturze, dobrzy Lewici, pod dobrym dowództwem zostali objawieni w miniaturze średniej; a Lewici kościoła nominalnego są objawieni w wielkiej miniaturze. Biblijny dowód o wielkiej miniaturze jest następujący: opis o szpiegowaniu ziemi, raport szpiegów, szemranie ludu z powodu fałszywego raportu szpiegów, z których przyczyny byli zmuszeni do błądzenia po puszczy przez czterdzieści lat, jest typem: (1) na szpiegowanie (badanie, poszukiwanie) sfery prawdy i jej ducha podczas Żniwa Żydowskiego, raport pozafiguralnych szpiegów co do tego przedmiotu, szemranie braci Żydowskich na ten raport, a co było następstwem błądzenia ludu Bożego w Wiekach Ewangelii po symbolicznej puszczy; i (2) szpiegowanie w Paruzji sfery Prawdy i jej ducha, raport co do tego przedmiotu przez pozafiguralnych szpiegów, szemranie ludu Bożego na ten raport w Paruzji, a w następstwie błądzenie po symbolicznej puszczy podczas Epifanii, która dowodzi, że jest podwojeniem małej skali Wieków Ewangelii. Z tego powodu jakikolwiek typ mający swój antytyp (pozafigurę) w Wiekach Ewangelii znajduje również potrójny antytyp podczas Epifanii.

Zrozumiawszy czym jest element typowy w Biblii, zwróciwszy się teraz ku innej fazie naszego przedmiotu, to jest gdy typy biblijne uwypuklają w pewnych wypadkach osobistość w antytypie (pozafigurze). Słyszymy niekiedy mówić braci, że oprócz Jezusa, żadna osobistość nie jest pokazana przez typ w Biblii. Ci, którzy tak mówią, nie są w zgodzie ani z Pismem świętym ani z objaśnieniem pewnych ustępów Biblii przez naszego Pastora. W pewnych wypad-

kach, obawiamy się, że takie myśli mają ojca wszystkiego złego, ponieważ niektóre osobistości są pokazane w typach biblijnych, a co jest przeciw tym, którzy krzyżowali przeciwko faktowi, że Biblia wykazuje pewne jednostki jako antytypy czyli pozafigury. Inni prawdopodobnie *przyłączają* się do ich krzyków, ponieważ nie lubią myśleć, że niektórzy z ich towarzyszy są w taki sposób pokazani. Ci przyjmują myśl, że osobistości są pokazane w prorocत्वach Biblii, które różnią się od typów biblijnych. Nie możemy widzieć żadnego składu w stanowisku tego, który wierzy, że prorocत्वa biblijne pokazują osoby, a zaprzecza aby typy biblijne je pokazywały. Niech pokażą, jeżeli mogą, skład logiczny między tymi dwoma stanowiskami. Wątpimy bardzo aby byli zdolni to uczynić. Ale w wypadku gdy ktokolwiek z ludu w Prawdzie zaprzecza, aby prorocत्वa biblijne pokazywały osobistości za wyjątkiem Jezusa, to pokazuje przez to samo swoją niezgodę z Bogiem, Jezusem i naszym Pastorem; albowiem sam Bóg pokazał to setki lat naprzód, a nawet nazwał po imieniu Jozyjasza i Cyrusa (1 Król. 13:2; Izaj. 44:28; 45:1-5). Albo czy taka osoba z prawdy myśli, że podtrzyma swoje stanowisko, gdy przyłącza się do wyższych krytyków i mówi, że te ustępy zostały napisane po śmierci Jozyjasza i Cyrusa? Jezus oświadcza nam, że setki lat przed czasem Pismo święte pokazywało, że Judasz będzie zdrajcą naszego Pana (Jana 13:18, 21-30; Ps. 41:9. Zach. 11:12, 13).

Daniel w 11 rozdziale pokazuje w jego znamienym prorocत्वie, liczne osobistości jak to następująca lista wykazuje: Cambyses, Smerdis, Dariusz, Hystaspes i Xerxes (wiersz 2) Alexander Wielki (W. 4) jego czterech następców: Cassander, Seleucus, Ptolemeusz, i Lysimachus (w. 4; 8:8), Ptolemeusz, Pluladelphus (w. 5), Antochiusz Theos, Bernice i Ptolemeusz Philadelphia (w. 6), Ptolemeusz Energetes i Seleucus Callinicus (w. 7), syn tego ostatniego i Antochiusz Wielki (w. 10), ten ostatni i Ptolemeusz Philopater (w. 11), Antochiusz Epiphanes (w. 12), Scapas (w. 15), Marek Antoni i Kleopatra (w. 17-19), August (w. 20), Tyberiusz (wiersze 21-24), Aurelian i Zenobia (w. 25, 26, 28), i Napoleon (w. 29,30, 36, 45). Ponadto inne osobistości są pokazane przez prorocत्वa biblijne: jest mowa o Janie Chrzcielu u Izaj. 40:3-5; Mal. 3:1, porównane z Mateusz 3:3; 11:10. U Zach. 11:8, znajdujemy przepowiednie dotyczące Barboura, Patona i Henningessa; a w wierszach od 15-17 prorocत्वo wykazuje J. F. Rutherforda. Brat Russell jest pokazany u Izaj. 21:6-10; Ezech. 40:1-47:12; Abak. 2:1-3; Mat. 20:8; 24:45-47; Łuk. 12:42-46; i Rutherford jest znowu pokazany u Mat. 24:48-51. Inny brat jest pokazany w Obj. 19:9 a osiem głównych mężów z siedmiu grup członków gwiazdowych są pokazani u Micheasa 5:5, który również, pod słowami "siedem pasterzy" pokazuje 49 członków - gwiazd, którzy stanowią siedem aniołów siedmiu kościołów. W 5 Moj. 32:30 jest mowa o posłannikach Paruzji i Epifanii. Przeto te ustępy dowodzą, że w prorocत्वach Biblia przepowiada o innych osobach oprócz naszego Pana. I jeżeli przez prorocत्वa ona przepowiada w ten sposób o pewnych osobach, dlaczego zatem nie przepowiadała również o pewnych osobach przez typ?

Następnie udowodnimy, że Biblia pokazuje przez typy inne osobistości niż naszego Pana, i tak nasz Pastor wierzył i tego nauczał. Dwunastu Apostołów jest pokazane przez typ w dwunastu źródłach w Elim, a siedemdziesięciu głównych podrzędnych nauczycieli Kościoła w obu żniwach i w czasie między żniwami są pokazani przez typ siedemdziesiąt palm (2 Moj. 15:27). Te trzy kategorie głównych nauczycieli podrzędnych Kościoła są również pokazani w typie przez siedemdziesięciu starszych Izraela (4 Moj. 11:24)

podczas gdy Eldad i Medad są typem na Pawła i Apollosa w żniwie Żydowskim, św. Jana i Jana Wesela w czasie między żniwami i na dwóch posłanników na końcu Wieku. Między innymi dwunastu Apostołów są pokazani w typie przez dwunastu synów Jakóba w chwili jego śmierci (1 Moj. 49:1, 2), właśnie tak jak, między innymi, nasz Pan jest pokazany przez typ Jakóba. Dwunastu Apostołów, a szczególnie św. Paweł (Cienie Przybytku str. 124) są wyobrażeni przez Eleazara (4 Moj. 3:32; 4:16; 16:35-39; 19:4). Paralele żniw dowodzą, że w tych ustępach Eleazar jest typem również na naszego Pastora, św. Paweł z listem do Żydów i nasz Pastor z artykułem w Strażnicy z listopada 1893 o kongresie religii (powtórzonym i powiększonym w 4 Tomie str. 201-336 roz. VI) są wyobrażeni przez Fineasa i jego oszczep (4 Moj. 25:6-15). Fara (Sędz. 7:10, 11), towarzyszący Gideonowi w szpiegowaniu obozu Madianitów jest typem na naszego Pastora towarzyszącego Jezusowi w szpiegowaniu obozu błędzieli w żniwie Wieku Ewangelii. Wprawdzie, całe księgi i części ksiąg wskazują w typach na naszego Pastora i na jego dzieło. W ten sposób pod typem Dawida i jego dzieł, br. Russell i jego dzieła są pokazane w typach w drugiej części I księgi Samuelowej i w drugiej całej księdze Samuela. Jeremiasz i Daniel pokazują go przez typy w ich księgach, i podobnie czynią Apostołowie w Dziejach Apostolskich. Ponadto on i jego dzieła są pokazane przez typy w 1, 2, 3 i 4 księdze Mojżesza, Jozuego, Sędziów, Ruty i w Trenach Jeremiaszowych.

Dziewięciu głównych pielgrzymów Paruzji są pokazani w typie w następującym porządku w 2 Sam. 23:8-23; Br. Russell, Johnson, Barton, J. Edgar, Hemy, M. Edgar, Rutherford, Sturgeon i MacMillan; i oprócz trzech pielgrzymów brytyjskich wyżej wymienionych, 34 pielgrzymów, których zdjęcia ukazują się na fotografii pielgrzymów na ostatniej stronie Kalendarzy Ludowej (Peoples Pulpit) za styczeń 1910, są pozafigurami 34 mężów silnych Dawida wzmiankowanych w 2 Sam. 23:8-39; i nazwiska 34 (jeszcze raz z pominięciem trzech brytyjskich pielgrzymów) są wymienione w B. S. M. (Miesięcznik Studentów Biblijnych) z 1911, nr. 13, str. 2, szpalta 3, par. 8, którzy są pozafigurami 34 mocarzy Dawida wymienionych w 2 Sam. 23:8-39. Te przykłady wystarczą, aby udowodnić, że typy Biblii pokazują niekiedy osoby. W Epifanii, i dlatego właśnie że jest to Epifania, jest o wiele więcej osób pokazanych w typach Biblii niż w jakimkolwiek innym okresie w Planie Bożym. Wodowie grup lewickich i niektórzy z ich pomocników są pokazani pojedynczo, a to w celu, aby ich zidentyfikować, tak jak ich głównych zwolenników i ich grupy, których razem jest 60, zgodnie z wzmianką Biblii, która mówi o 60 słupach wokoło Przybytku, o 60 wodzach grup lewickich w przynależnych rodowodach w 2 Moj., 4 Moj. i 1 Kron., o 60 żonach królewskich Salomona (Pieśń Sal. 6:8) i o 60 mocarzach (Pieśń Sal. 3:7); Bóg umieścił ich w Biblii szczególnie pod formą typów, w zamiarze zasłonięcia celów, czynników i wypadków epifanicznych. aż do czasu naznaczonego.

Prawdziwe objaśnienie typów jest pomiędzy pracami najtrudniejszymi prawdziwych tłumaczy Słowa Bożego. Dlatego Bóg, za wyjątkiem Jezusa, który jest dla nich Jego Mówczym Narzędziem ograniczył zazwyczaj tłumaczenie typów do członków gwiazd, do tych szczególnie, którzy żyli w Efezkiej fazie Kościoła, to jest do Apostołów, i do tych, którzy żyją w Loadyjskiej fazie Kościoła, to jest do posłanników Paruzji i Epifanii. Pisma Apostołów, z ich oświadczeniami, porównaniami, kontrastami, aluzjami, itd. bezpośrednimi dowodzą, że to twierdzenie jest prawdziwe o nich; a Boskie oświadczenie w 2 Moj. 19:21-25, a szczególnie w wierszu 24, odnoszące się do dwu

posłanników, którzy są pokazani przez typ Aarona (Mojżesz tu przedstawia naszego Pana), dowodzi tego; ponieważ św. Paweł w liście do Żyd. 12:18-21 powołuje się na 2 Moj. 19:11-20 i fakt, że on zwraca uwagę na pozafigurę w wierszach 22-29 dowodzi, że 2 Moj. 19:11-25 odnosi się do Paruzji i do Epifanii. Stąd 2 Moj. 19:21-25 okazuje, że pozafiguralni Izraelici i ich kapłani w Parousji i Epifanii nie mają spekulować (bezpóśrednie badanie Biblii przez Chrystusa i obu posłanników żyjących w okresie Laodycejskim nie jest spekulacją), a co niektórzy głównie czynią z typami. Ten ustęp biblijny dowodzi więc że, ogólnie mówiąc, Jezus jako Mówcze Narzędzie Boga, i w ten sposób wyłączny Tłumacz Słowa, będzie używał przy końcu tego Wieku posłanników w Parousji i Epifanii jako pozafiguralnego Aarona, ogólnie mówiąc, aby tłumaczyć braciom Słowo na czasie, w szczególności o nowych doktrynach, prorocत्वach i typach. Każdy wysiłek ze strony innych, aby rozwikłać te trzy rzeczy jako nowe przedmioty, byłoby zabronioną spekulacją - 2 Moj. 19:21-25 i byłoby usunięci ze swych stanowisk, jeżeli by tego nie zaniechali. Gdyby ten przedmiot był przestrzegany, wielu członków ludu, Bożego w Paruzji, a szczególnie w Epifanii uniknęłoby wiele zamieszania i nie odpadłoby z ich stanowiska przed Panem. Powiedzieliśmy powyżej i to umyślnie, że, ogólnie mówiąc, prawda typowa w pierwszym odbiorze, jest ograniczona do członków gwiazd. Jednak również inni, oprócz członków gwiazd, to jest "nauczeni w Piśmie i wyćwiczni w królestwie niebieskim" (Mat. 13:52) mieli przywilej, od czasu do czasu wynieść coś nowego ze spichlerza - Biblii; to jednak nigdy nie było pogwałceniem nakazu, aby nie spekulować - wglądać z zacięciem - przez ich studiowanie typów i innych rzeczy, ale kiedykolwiek był im dany przywilej wyniesienia coś nowego z Biblii, to trafiali na to po prostu bez badania; Bóg oświecał nagle ich umysły na dany przedmiot i w ten sposób otrzymywali nowe rzeczy o typach, przepowiedniach, prorocत्वach i innych niejasnych wyrażeniach, bez udawania się do zakazanej spekulacji, albowiem jest zabronione wszystkim braciom za wyjątkiem członków gwiazd, badać bezpośrednio Biblię o nowych doktrynach, prorocत्वach i typach, bo to byłoby dla nich spekulacją. Po szczegóły tego przedmiotu odsyłamy czytelnika do artykułu Mojżesz, Aaron i Maria (4 Moj. Roz. 12) jaki zawiera się w Ter. Prawdzie, począwszy od nr. 129.

To przyprowadza nas do krótkiej dyskusji o nadużywaniu typów. Ze siedmiu form myśli biblijnej, formy doktrynalne, prorocत्वe i typowe, były niewątpliwie najgorzej używane w celu wpajania błędu. Z tych trzech form myśli biblijnych, formy doktrynalne i typowe były najgorzej używane. Z tych dwóch form, forma doktrynalna była przedmiotem największego nadużycia, a forma typowa była następną. Ale jesteśmy pewni, że podczas Paruzji i Epifanii, zwłaszcza podczas tej ostatniej, pomiędzy ludem w Prawdzie, używanie typów było przedmiotem największego nadużycia ze wszystkich siedmiu form myśli biblijnej. Szatan wiedząc, że przez typy może wprowadzać o wiele skuteczniej błąd, aniżeli przez inne sposoby, używał typów za swój ulubiony sposób do rozszerzania błędów pomiędzy nominalnym i prawdziwym ludem Bożym. Skutecznym narzędziem jakie on używał więcej niż wszystkie inne, aby wprowadzić użytek typu w celu zaciemnienia Biblii, był nadzwyczaj zdolny teolog Origines, który umarł jako męczennik w r. 254 po CH: od niego głównie apostazja ujęła rzecz w ręce, aby wynaleźć i rozpowszechnić wiele błędów podczas ciemnych wieków. Przytoczymy tylko jeden przykład odnośnie tego punktu historii: papież Bonifacy VIII. podczas sporu z Filipem Pięknym, królem Francji,

przedstawił doktrynę w swej najhaniebniejszej bulli (*Unam Sanctam*), że dwa miecze, które Apostołowie mieli przy sobie na ostatniej wieczerzy przedstawiały władze dwóch instytucji Bożych: kościoła i państwa, i twierdził, że słońce i księżyc, o których jest uczyniona aluzja w 1 Moj. przedstawiają te dwie instytucje, a poddaństwo państwa kościołowi jest wyobrażone przez słońce panujące nad dniem jako będące światłem większym niż światło księżyca, które panuje nad nocą, twierdził, że duchowy miecz miał być używany wyłącznie przez kościół, to jest wyższy kler, hierarchię kierowaną przez papieża, a że świecki miecz powinien być używany przez państwo dla kościoła i pod jego rozkazami; przez takie rozumowanie on wyciągnął wniosek, że jest rzeczą zupełnie niezbędną dla zbawienia, aby każdy człowiek był poddany papieżowi; ta potworna doktryna została w ten sposób wyciągnięta z tych dwóch mniemanych pozafigur. Bardzo wiele błędów papieskich zostało zbudowanych na użyciu typów tak niedorzecznych jak te tu powyżej wspomniane.

A co powiemy o używaniu typów przez różnych zwykłych braci pomiędzy ludem w Prawdzie podczas Paruzji i Epifanii? Z powodu nadużywania typów podczas tych dwu okresów popełniano jedną niedorzeczność po drugiej. Ile nasz Pastor ucierpiał z tego powodu, tracąc czas na brodzeniu w spekulacjach braci i jak wiele musiał znosić i pobażać tym co byli powodem tych spekulacji, to jedynie Pan i on sam wiedzą o tym! Moglibyśmy niejedną historię opowiedzieć o naszych doświadczeniach doznanych na tych dwóch punktach, gdybyśmy chcieli tracić czas i atrament drukarski na to. Musieliśmy ogłosić kilka uwag w Present Truth, powtarzając raz po raz, że nie jesteśmy domem doktrynalnych likwidacji, aby rozbić spekulacje, a szczególnie we formie typów, ażeby tym sposobem zniechęcić spekulatorów w wysyłaniu nam ich halucynacji, szczególnie o typach, które były powodem straty naszego czasu i wystawiały na próbę naszą cierpliwość i pobłażliwość! Wielokrotnie br. Russell ostrzegał przed zgubną praktyką spekulacji, szczególnie we formie typów! I tak jak on, my raz po raz, słowem i piórem, ogłaszaliśmy to samo ostrzeżenie, uprzedzając spekulatorów, że swoje stanowisko przed Panem wystawiają na niebezpieczeństwo z powodu tej ich nagannej praktyki, przeciwko której Bóg ostrzegał w 2 Moj. 19:21-25. I do jakiego stopnia są konieczne te ostrzeżenia to możemy zauważyć z niedorzeczności i halucynacji J. F. Rutherforda, T. B. Clemonsa, T. Chapmana i wielu innych. I znowu podnosimy nasz głos w charakterze właściwego mówczego narzędzia Pana, napominając braci wszędzie, ażeby wstrzymywali się od spekulowania, bo mogą narazić na utratę swego stanowiska przed Panem jakie zajmują w danej klasie ludu Bożego, a szczególnie przez, spekulowanie w tej obecnie najgorszej formie - używania typów.

Ale ktoś może powiedzieć, że br. Russell i my byliśmy niekonsekwentni, ostrzegając braci przeciwko spekulacji, szczególnie we formie typów, a jednak sami zajmujemy się używaniem typów pomimo tych ostrzeżeń. Tym odpowiadamy: (1) przez przysłowia "gdy dwóch tę samą rzecz czyni, to nie zawsze jest to samo" i "okoliczności zmieniają wypadki" i (2) Pan potępia używanie typów przez tych wszystkich, którzy nie są członkami-gwiazd, a uznaje gdy to jest czynione we właściwym czasie przez członków gwiazd, w szczególności przez dwóch członków gwiazd, których urząd miał być sprawowany przy końcu Wieku; pierwszego podczas Paruzji a drugiego podczas Epifanii; albowiem, jak to niewątpliwie zostało udowodnione, sceny z 2 Moj. 19:11-25 odnoszą się do Paruzji i do Epifanii; stąd w 2 Moj. 19:24 Jezus jest wyobrażony przez Mojżesza a obaj posłannicy powy-

żej przytoczeni, przez Aarona; oni mają uznanie za to co czynią, a co jest zganione w wierszach 21-25 dla wszystkich innych z reszty ludu Bożego, bez względu czy to będą czynili pozafiguralni Kapłani, Lewici lub Izraelici. Zajmowanie się brata Russella typami podczas gdy gani tę praktykę u innych, uprzedzając ich by to nie czynili, dowodzi, że on wiedział, iż to było wolą Bożą względem niego by to czynił w czasie właściwym, ale że było przeciwko woli Bożej gdyby inni to czynili; i nasze zajmowanie się typami podczas gdy ganimy to u innych, ostrzegając ich by tego nie czynili, dowodzi, że wierzymy, iż jest to wolą Bożą względem nas, abyśmy to czynili we właściwym czasie, ale że to jest przeciwko Jego woli, aby inni to czynili. A jeżeli to czynimy na szerszą skalę niż to czynił nasz Pastor, to czynimy to z dwóch powodów: (1), że więcej jest teraz w Epifanii obszernych typów które są na czasie i które miały mu być dane; i (2) ponieważ gdy w Paruzji nazwanej dniem (Ps. 91:5, 6) był głównie dawany Nowy Testament, jako symboliczne słońce, by przyświecał na czasie, to teraz w Epifanii zwanej nocą (Ps. 91:5,6) jest głównie dawany Stary Testament, jako symboliczny księżyc, by przyświecał na czasie; ponieważ to co było pozostawione bez wytłumaczenia przez naszego Pastora ma być wytłumaczone zanim Kościół opuści ziemię (Rzym. 15:4); i ponieważ większa część typów ze Starego Testamentu nie została wytłumaczona przez niego, a więc musi być wytłumaczoną w Epifanii. I tak jak wierni w Paruzji nie potknęli się z powodu światła słońca symbolicznego, tak samo zaden z wiernych w Epifanii nie potknie się z powodu światła symbolicznego księżycy (Psalm 121:6) pomimo, że wielka część tego światła ma charakter typowy. Dlatego mówimy każdemu i wszystkim, pozostawcie praktykowanie typów jako rzecz wielce niebezpieczną, a kontentujcie się badaniem rzeczy podanych przez obu posłanników upoważnionych przez Boga przy końcu Wieku, których pisma dadzą wszystkie typowe i inne wytłumaczenia niezbędne dla braci.

Do napisania tego wstępu dał pierwotnie powód pewien brat, który przysłał nam do oceny traktat, pod tytułem: Typy - Ich Stosunek Ze Zdrową Doktryną, wydany widocznie przez angielskie pismo D a w n [Brzask], ponieważ tytuł artykułu był ten sam jak znajdował się w Dawn z lutego 1940, i ponieważ słowo w słowo jest reprodukcją tamtego artykułu, chociaż po części dodaje jedne rzeczy, a pomija drugie. My się zgadzamy z wielu rzeczami podanymi w tym artykule, a z wielu innymi nie zgadzamy się. Zgadzały się, że żadna doktryna z Planu nie powinna być tylko oparta na typie, ale twierdzimy, że doktryny jasno nauczone przez Biblię są ilustrowane przez typy i w pewnych szczegółach mniej ważnych są dopełnione przez typy, właśnie, tak jak nasz Pastor traktował, jak np. różne ofiary, jakie następowały po dniu pojednania, co dowodzi, że on to podtrzymywał. Główny punkt, jaki artykuł stara się dowieść jest jedynie ten, że tylko biblijne wypadki, osoby, itd. powinny być uważane za typy, o których jest uczyniona wyraźna wzmianka że są typami. Autor traktatu unika prawie słowa **typ** i usiłuje je zastąpić przez słowo **modele**. Cała jego rozprawa wskazuje, że on wyjaśnia swoją tezę, dając jej częściowe znaczenie tego co my wytłumaczyliśmy jako pierwszy z naszych dziesięciu sposobów gdy chcemy rozpoznać czy jakiś ustęp jest typem. Przeciwno temu ograniczonemu pogładowi, przedstawiamy dziewięć innych sposobów i w części dziesiąty sposób działania przedstawiony powyżej. On wyraźnie odrzuca nasz pogląd, że historyczne wypadki biblijne są typami, bez podania najmniejszego dowodu biblijnego ze swej strony że tak nie jest. Powyżej pobiiliśmy jego pogląd przy pomocy Biblii. Wrażenie ja-

kie jego artykuł pozostawia na czytelniku jest takie, że typy Biblii są raczej nieważną jej częścią, zamiast być jedną z siedmiu głównych form myśli biblijnych. Stąd jego artykuł usiłuje zredukować do minimum typologię Biblii, a co byłoby prawdą, gdyby z dziesięciu sposobów sprawdzania co jest typem w Biblii, tylko część pierwszego miała być używaną. Dlatego on odrzuca dużą część tego co jest typem jako naukę niezdrową. Myślimy że nasza dyskusja powyższa wywróci jego ogólny punkt widzenia, i dlatego przejdziemy tylko do przeglądu pewnych jego szczegółów. Jego sofisterye o znaczeniach słowa **typy** zostały pobite przez to cośmy powiedzieli powyżej na ten temat. Jego komentarz odnoszący się do Rzymian 5:14, w którym podaje, że według pewnych osób ten ustęp nauczałby, że wszystko w Starym Testamencie jest typowe, jest sofistyczny i stawia straszaka ze słomy; albowiem nigdy nie słyszeliście nikogo mówić, że ten ustęp jest podstawą nauczania, że wszystko w Starym Testamencie jest typowe. Nigdy nie używaliśmy tego ustępu inaczej jak tylko na udowodnienie z typologii Starego Testamentu że Adam, w jego stanie niewinności wyobraża Jezusa, co wskazuje ten wypadek a nic więcej. Głupie wnioski jakie wyciąga autor ze swego słomianego straszaka pominiemy jako niegodne odpowiedzi. Jego sofisterye i ogólne stanowisko do typów pomniejsza element typowy w Biblii.

Ta ostatnia uwaga odnosi się do jego oświadczeń z 1 do Koryntów 10:6, 11. Tutaj ustęp jasno oświadcza, że działacze w doświadczeniach z dobrem i ci w doświadczeniach ze złem w 1 Kor. 10:1-10 są typami na nas, tj. na wyznających chrześcijan, a którzy obejmują pozafiguralnych Kapłanów, Lewitów i członków obozu, przy końcach Wieków, to jest w żniwie Żydowskim i w żniwie Ewangelicznym, który jest końcem Wieku Ewangelii. Fakt, że to zostało napisane, aby nas napomnieć (ostrzec pozafiguralnych Kapłanów, Lewitów i Izraelitów), nic nie ujmuje jego typowemu charakterowi, jak to fałszywie przypisuje ten artykuł, który twierdzi, że to się odnosi do modeli, a nie do typów. Sofisterie jakie zawiera ten artykuł w jego usiłowaniu, aby pomniejszyć typowe nauczanie tego ustępu, dowodzeniem, że ten ustęp jest używany przez niektórych, aby udowodnić, że wszystko w Starym Testamencie jest typowe (roszczenie, które nie słyszeliśmy przed przeczytaniem tego artykułu i wątpimy, aby było kiedyś uczynione przez odpowiedzialnego nauczyciela pomiędzy ludem Bożym), nie zmienia nic z faktu, że ustęp ten naucza jasno, że wszystkie dobre doświadczenia w wierszach 1-5 i wszystkie złe od 7-10 wiersza są typowymi, tudzież napominaniami. Zaciemnianie 11-go rozdziału z listu do Żydów dowodzeniem, że to są tylko napominania, nie zmienia faktu, że wyjątek z listu do Żydów 12:1, jak wykazaliśmy powyżej, dowodzi, że wypadki i osoby w 11 rozdziale do Żydów są typowe. Ani zaciemnianie wyjątku z listu do Żydów 9:26 nie zmienia faktu, że wyrażenie "przy skończeniu wieków" znaczy cały Wiek Ewangelii, a nie tylko Żniwo Żydowskie; ponieważ łączność myśli pokazuje, że mowa o najwyższym kapłanie w tym cytacie odnosi się do Arcykapłana świata - Głowy i Ciała - i że wyraz "wieki" odnosi się do trzech Wieków Drugiego Świata - Wiek Patryarchów, Wieku Żydowskiego i Wieku Ewangelii - a zatem Wiek Ewangelii jest dokonaniem czyli do pełnieniem Drugiego świata. Oczywiście, że 1 Kor. 10:11 odnosi się do obu Żniw; a trzeci rozdział z listu do Żydów dowodzi, że wypadki i osoby z 1 Kor. 10:1-11 chociaż nie były tak przedstawione w Kor. 10:11, jak pewne inne podczas podróży Izraela po puszczy, odnoszą się do całego Wieku Ewangelii. Bryzganie błotem na Gal. 4:21-31 ma na celu to, że niektórzy twierdzą że wyciągają z tego ustępu wnioski, że każda

historia ze Starego Testamentu jest typowa (rzecz, którą nie słyszeliśmy przed przeczytaniem tego artykułu, o którym jest mowa), nie może przeszkodzić faktowi, że to pokazuje iż Bóg jest wyobrażony przez Abrahama; Boskie zarzysy Przymierza uczynionego pod przysięgą przez Sarę; Przymierze zakonu przez Agar; Chrystus przez Izaaka; i Izrael cielesny przez Ismaela, i ich przynależne doświadczenia.

Po zlekceważeniu typów autor pokazuje swoją smutną ignorancję o nich pod tytułem "Trudności w Tłumaczeniu Szczegółów" z typów. Pod tymi rzekomymi "trudnościami w tłumaczeniu szczegółów", przez przykłady jakie on daje, stwarza trudności, twierdząc zuchwale, że tylko jedno znaczenie może mieć osoba z Starego Testamentu, i po postawieniu tego słomianego twierdzenia, usiłuje on go wyrzucić przez przytaczanie opisów, które są w niezgodzie z jego mniemaniem jedynym użytym przynależnej osoby, ignorując w ten sposób fakt, że typowe osoby przedstawiają różne pozafigury, na przykład: Ezaw przedstawia niekiedy cielesnego Izraela (Rzym. 9:10-13, 22-24), niekiedy Wielkie Grono (Żyd. 12:16, 17). W ten sposób przytacza on Abrahama pod przypuszczeniem, że jego jedyne znaczenie typowe jest Bóg, a następnie zapytuje się, co przedstawiałby ojciec Abrahama, dwóch braci i Lot? Odpowiadamy, że Abraham jest użyty w różny sposób typowy: w jego podróży do Haran wyobraża pewne osoby (te, które z nich otrzymały usprawiedliwienie, poświęciły się i uzyskały stanowisko w Maluczkiem Stadku) postępujące ku próbnemu usprawiedliwieniu; w jego pobycie w Haran, on przedstawia ich pobyt w tymczasowym usprawiedliwieniu przed postąpieniem ku poświęceniu, w jego podróży ku Chanaan, ich postępowanie ku poświęceniu i spłodzeniu z Ducha; w jego wejściu do Chanaanu, ich doświadczenie w poświęceniu, ożywionym usprawiedliwieniu i spłodzeniu z ducha; albowiem odtąd dopiero należą im się obietnice. W jego stosunkach z Sara i Izaakiem; Agarą i Ismaelem; i Keturą i jej sześciorga dziećmi, on wyobraża Boga jako symbolicznego męża trzech wielkich Przymierzy i jako Ojca dzieci tych trzech Przymierzy. Z punktu widzenia pierwszych seryj, ojciec Abrahama, - Tare - w Haranie przedstawia całą klasę tymczasowo usprawiedliwioną, a jego dwaj bracia przedstawiają dwie klasy tymczasowo usprawiedliwionych, które nigdy się nie poświęciły, to jest, (1) częściowo wierni i (2) niewierni z pośród nich; pierwsi dalej wierzący w Chrystusa i praktykujący sprawiedliwość, którzy jak to nauczał nasz Pastor, będą wynagrodzeni w Tysiącleciu jak wierzący Żydzi, i niewierzący poganie. Lot wyobraża tych, którzy ewentualnie będą z Wielkiego Grona; ponieważ on szedł za samą drogą, włączając wejście do Chanaanu. gdzie jednak opuścił on Abrahama (Maluczkie Stadko) i przywiązał się do Sodomy (nominalnego kościoła) jest jasnym, że Abraham będąc błogosławionym przez Melchizedeka, typ na Jezusa nie może przedstawiać Boga, ale Maluczkie Stadko, ponieważ ten, który błogosławi, jest wyższym niż ten, który jest błogosławiony (Żyd 7:6,7)

Autor artykułu, zlekceważywszy typy, usiłuje jeszcze raz kopnąć i wyrzucić to, co sam zbudował, zapytując się co przedstawia Abraham opuszczający Chanaan a idący do Egiptu aby uniknąć strasznego głodu? To, co następuje będzie odpowiedzią na jego zarzut. W przynależnych czynach Abraham przedstawia Boskie postępowanie w wykonaniu Jego Planu według warunków prawdy i jej Ducha (Chanaan) charakteryzując pierwotny kościół w warunkach światowości, charakteryzując nominalny kościół w ciemnych wiekach, ponieważ później w Kościele pierwotnym prawda zaczęła się zaciemniać. Znowu autor, lekceważąc typy, zapytuje: Co mogłoby być wyobrażone przez

„jego (Abrahama) słaby kompromis o Sarę z Faronem i Abimelechem i naganę jaką oni mu dali po Boskim pouczeniu?” Odpowiadamy Bóg w Swoim przymierzu miłości działa w ten sposób względem przymierza Sary w **Jego częściach osobowych**, tj. w **ślugach** tegoż przymierza, że pozwala na ich prześladowanie, itd. W ciemnych wiekach w taki to sposób, że to dało szatanowi (Faraon) i hierarchii (Abimelech) myśl iż Bóg nie posiada ich jako Swoją symboliczną żonę (Izaj. 54) i że On pozwolił wykluczyć i hierarchii, aby ich posiadali w swej mocy, i aby służyli ich celom. Bóg w Swojej Mocy i przez Swoje Słowo dał poznać później szatanowi i hierarchii w jakim stosunku jest On z pozafiguralną Sarą w jej osobowych częściach - jej sługach; i niewątpliwie, szatan i hierarchia zganili Boga za ich zamiary względem pozafiguralnej Sary i przez ich złe praktyki wykluczyli Boga z ich sfer działania. Znowu lekceważąc autor typy w szczegółach, zapytuje, "Co mogłoby nauczać śmierć Abrahama, Sary lub Izaaka?" Odpowiadamy: zaprzestanie wypełniania przez Boga planu, gdy plan się wypełni - zaprzestanie operowania Przymierza danego pod przysięgą, gdy to przymierze się wypełni - i zaprzestanie dalszej pracy nad planem przez klasę Chrystusową po ukończeniu tegoż planu; jak np.: śmierć najwyższego kapłana, dająca uchodźcom wolność powrotu do domu z miasta schronienia wyobraża, nie śmierć Chrystusa po tym Wieku i po Tysiącleciu, ale jego zaprzestanie dalszej pracy pojednania po właściwym ukończeniu pojednania - zobacz objaś. 4 Moj. 35:25. Gdyby autor artykułu badał pisma br. Russella na powyższe punkty przytoczone, lub gdyby po zbadaniu nie odrzucił jego właściwych nauk, nie stawiałby tych pytań, które niby to mają być wielkimi trudnościami, chyba że możliwie umyślnie liczył na to, że niektórzy nie znając nauk naszego Pastora, dadzą mu się łatwo zwieść jego sofisteryami.

Brat ten, w swoim lekceważeniu typów, używa tej samej sofistery, to jest założenia, że typowy charakter jest ograniczony tylko do jednego pozafiguralnego znaczenia, a podaje to w tym celu, aby wykluczyć istnienie typów z tych części życia Mojżesza. Aarona, Dawida i Salomona gdzie oni nie są typem na Jezusa. On powinien wiedzieć, że nasz Pastor nauczał, że Mojżesz wyobraża: (1) Jezusa, np. w jego doświadczeniach w Egipcie, w podróży do Synaj, Palestyny, itd.; (2) Chrystusa np. w pośredniczeniu w Przymierzu; (3) Zakon, np. przy poświęceniu kapłaństwa (3 Moj., rozdziały 8-10; Cienie Przybytku str. 46, 1 par.) ; i (4) członków wtórej śmierci w Paruzji, zapierających okup i udział Kościoła w ofierze za grzech (dwukrotne uderzenie w skałę). Na pytanie jakie on stawia w celu zlekceważenia typów: "Co myśleć o bezskutecznych modlitwach Mojżesza by wejść do ziemi obiecanej?" - Odpowiadamy, Mojżesz został osadzony, aby nie wszedł do ziemi obiecanej ponieważ uderzył skałę, i dlatego jego modlitwy zostały odrzucone, wyobraża, jak nowe stworzenia, które odrzuciły Okup i udział Kościoła w ofierze za grzech są członkami wtórej śmierci, i że żadne ich modlitwy nie zostaną wysłuchane i nie sprawią im odziedziczenia sfery Prawdy i jej Ducha po drugiej stronie zasłony. Co do jego ograniczenia jakie on czyni, że Aaaron ma tylko jedno znaczenie typowe na Jezusa - odpowiadamy: Aaaron wyobraża: (1) Kościół z tej strony zasłony podczas Paruzji i Epifanii jako mówcze narzędzie Chrystusa względem szatana i jego sług (Aaaron działający jako mówcze narzędzie Mojżesza w Egipcie) ; (2) Starożytnych świętych (przy morzu Czerwonym) ; (3) niewiernych przesiewaczy (w sprawie złotego cielca); (4) Jezusa jako Najwyższego Kapłana (przy poświęceniu kapłaństwa i we

wielu innych wypadkach) ; (5) Jezusa i Kościół jako Najwyższy Kapłan świata (w dniu sprawowania pojednania, 3 Moj. 16, i we wielu innych miejscach) ; (6) członków wtórej śmierci zapierających Okup i udział Kościoła w ofierze za grzech w Epifanii (przy dwukrotnym uderzeniu skały i przy jego wyłączeniu z Chanaan); i (7) dwóch Posłanników (2 Moj. 19:24).

Co do jego ograniczenia, że Dawid ma tylko jedno znaczenie typowe, odpowiadamy: w Psalmach Dawid wyobraża: (1) Jezusa; (2) Kościół; i (3) Jezusa i Kościół jako Głowę i Ciało; a w historycznych opisach jest on typem: (1) Kościoła podczas Wieku Ewangelii; (2) br. Russella. Pisma naszego Pastora pokazują pierwsze cztery znaczenia typowe; i on podtrzymywał piąte, chociaż nigdy nie pisał o tym; ale przynajmniej J. Hemery, A. H. MacMillan i my, w osobistej rozmowie z nim, wiemy że on wierzył w piąte znaczenie typowe. Co do jego odrzucenia typowego charakteru doświadczeń Dawida, odpowiadamy: że grzech Dawida względem Betsaby i Uryjasza jest typem na pewien błąd br. Russella, t.j. na skalenie Przymierza Sary, gdy tymczasowo podawał, że Nowe Przymierze działało we Wieku Ewangelii i przy podawaniu nauk zbijających, wyjawiał obrońców tegoż Przymierza, którzy występowali przeciwko temu pogładowi; i na pewne błędy Kościoła, t.j. na skalenie pewnych prawd błędami babilońskimi podczas okresu pomiędzy dwoma żniwami i wyjawianie ich obrońców przy naukach zbijających. Ten punkt zbija pogląd autora o ograniczeniu Dawida do jednego tylko znaczenia typowego. W końcu do jego ograniczenia, że Salomon ma tylko jedno znaczenie typowe, odpowiadamy: (1) W wielkiej figurze Salomon w jego dobrych czynach jest typem na Chrystusa [Głowę i Ciało] w Tysiącleciu w dobrych czynach Ich panowania, i (2) w złych czynach Salomon przedstawia papieństwo przed reformacją; ponieważ podział królestwa przez syna Salomona został spowodowany przez jego złe czyny, i oczywiście złe czyny papieństwa przed reformacją były przyczyną podziału w Kościele, jak to paralel 2520 lat pokazuje. To stanowi wystarczające odparcie jego sofisterei odnośnie tych punktów. Co do jego oświadczenia, że jedynie te słowa mają znaczenie typowe, o których Jehowa wyraźnie mówi jako mające znaczenia symboliczne, odpowiadamy: Nie jest wyraźnie oświadczone, że Bóg dał nazwy o przynależnym charakterze Abramowi, Sarze, Mojżeszowi, Aaronowi, Marii, Jozuemu, i wielu sędziom, królom i prorokom Izraelskim, a jednak sens ich imion nasuwa myśl o ich pozafigurach. Stąd jego oświadczenie na tym punkcie jest nieprawdziwe. Ponadto, skoro wszystkie osoby biblijne jako części Boskiego objawienia, są typowymi i znaczenia ich imion zawierają coś względem ich pozafigur, tak dalece jak nadszedł czas by pozafigury mogły być zrozumiane, dlatego jesteśmy upoważnieni do konkluzji, że Bóg wdał się w to opatrnościowo, ażeby oni otrzymali nazwy dające wskazówki o ich pozafigurach.

Przytaczając jako dowód jego oświadczenia z 1 Kor. 10:11 i Rzym. 15:4, on mówi: "Dwa razy Słowo Boże mówi: że "rzeczy, które zostały napisane przedtem ku naszej nauce zostały napisane"; i używa tych pism na zlekceważenie typów, zastępując **typy** wyrazem **napomnienia**, jakie wymagane są przez jego "modele". Po pierwsze tylko jeden z tych ustępów używa typów jako napominania, to jest 1 Kor. 10:11 i to bez lekceważenia ani odrzucania ich jako typów, jak to czyni autor, robiąc z nich modele zamiast typy. Po drugie on nie podaje właściwie wyrażen tych ustępów, a z brakujących słów robi użytek by wpajać lekceważenie typów. Oto jak powinna brzmieć odnośna część z 1 Kor. 10:11, według angielskiego Autoryzowanego Przekładu: "**One** [wypadki typowe] **zostały**

napisane", po czym następują słowa: "dla napomnienia naszego"; a odnośna część z Rzym. 15:4 tak brzmi: "Bo cokolwiek przedtem napisano ku naszej nauce napisano", podczas gdy on zamiast "nauki" podaje "napomnienia"; ustęp ten uczy że wszystkie typy gdy są na czasie, jak i inne części Słowa Bożego, powinny być studiowane przez lud Boży. Ten ustęp nie mówi o napomnieniu, lecz mówi, że cokolwiek przedtem, t.j. w Starym Testamencie, napisano, zostało przeznaczony dla naszej nauki, abyśmy przez cierpliwość i przez pociechę jaką wpajają Pisma mogli mieć nadzieję. I oczywiście, dla wiernych między innymi rzeczami, typy Kościoła udzielają nadziei i napominania do dobrego, podczas gdy typy o złem napominają przed złem. Rzymian 15:4, dowodzi, że ewentualnie niektórzy z klasy "**nas**" zrozumiemy wszystko co jest napisane w Biblii. Znowu autor spełzną na niczym w jego usiłowaniu odrzucenia typów przez swoje twierdzenia o 1 Kor. 10:11 i Rzym 15:4 lub co najmniej lekceważąc je przez czynienie z nich "modeli" (albowiem różne zło opisane w 1 Kor. 10:6-10 na pewno nie jest modelem, do którego on redukuje praktycznie wszystkie typy. Raz tylko w jego artykule odnosi się on do rzekomego nadmieru typu, do jednego z naszych typów, którego my używamy, a który zawiera się i w poglądzie br. Russella o przybytku przy końcu Wieku, ale jego artykuł pomija zupełnie ten punkt. On podaje przekraczając nasze nauczanie, że 60 słupów wokoło przybytku przedstawia na Epifanie 60 podziałów pomiędzy Lewitami Epifanicznymi, jego właściwe wyrażenie jest: "podziały pomiędzy ludem Pańskim" albowiem on nie używa wyrażenia "Epifaniczni Lewici". Br. Russell daje nam z Pisma trzy serie pozafigur przybytku: (1) to podane w Cieniach Przybytku i pokrywające figurę Wieku Ewangelii, w której on pokazuje, że warunek usprawiedliwionego przez wiarę jest wyobrażony przez dziedzic, i że 60 słupów wokoło przybytku wyobraża usprawiedliwionych przez wiarę jako Lewici Wieku Ewangelii; (2) to podane w Strażnicach a szczególnie od 1907 r. i pokrywające figurę przy krańcowym końcu Wieku, to jest Epifanię, w której on pokazuje, że warunek nowego stworzenia Wielkiego Grona w tym czasie byłby przedstawiony przez dziedzic, co wskazuje, że te słupy przedstawiają te nowe stworzenia jako Lewitów; i (3) to podane w wykładach VI tomu, i Jego figura pokrywająca przyszłe Wieki, włączając Tysiąclecie, w której stan Starożytnych świętych, Wielkiego Grona, itd., jest przedstawiony przez dziedzic, co zawiera w sobie, że jako Lewici, oni są przedstawieni przez te słupy; ponieważ powyżej, w tym wstępie, daliśmy cztery dowody biblijne, że jest 60 grup Lewitów. Oczywiście, jak br. Russell pokazuje, figura Przybytku pokrywa cały Wiek Ewangelii, do której artykuł z natury rzeczy ogranicza ją. Ale jego autor nie widzi faktu, że tak, jak i br. Russell to pokazuje, że figura ta pokrywa krańcowy koniec Wieku, okres przejściowy, Epifanie, między Wiekami Ewangelii i Tysiąclecia, jak również Wiek Tysiąclecia, itd. Nie powinno się zrozumieć nas jakobyśmy powyżej mówili, że br. Russell wyraźnie oświadczył, że przy końcu Wieku i na Tysiąclecie 60 słupów przedstawia Wielkie Grono, Starożytnych świętych i Młodocianych świętych, ponieważ nie przypominamy sobie takiego wyrażenia, chociaż mógł go użyć jako stosujące się do jego ogólnego przedstawienia dotyczących przedmiotów; ale mówimy, że jego potrójny pogląd na przybytek zestawiony z jego poglądem Lewitów na te trzy okresy, biorąc pod uwagę, że i on stosuje te 60 słupów do Lewitów Wieku Ewangelii, mieści w sobie to, co my nauczamy względem 60 słupów na Epifanię i Tysiąclecie. Niechaj Bóg błogosławi te myśli dla wszystkich.

CZAS WTÓREGO PRZYJŚCIA NASZEGO PANA

Studiowaliśmy już Cel Wtórego Przyjścia Naszego Pana (Herald 1920, str. 26-30) i Sposób Jego Powrotu (Herald 1923, str. 3-6, 9-13). W pierwszym z tych rozdziałów wykazano, że powrót Chrystusa ma na celu zebranie i oswobodzenie Jego Oblubienicy, oczyszczenie i wyzwolenie Wielkiej Kompanii i rozwój Młodocianych Świętych, zniszczenie królestwa szatana, założenie Królestwa Bożego i błogosławienie rodziny ludzkiej, zarówno żywych jak umarłych z możliwością uzyskania restytucji. Dowiedliśmy w Sposobie Powrotu Naszego Pana na podstawie dziesięciu punktów biblijnych, że powrót Jego będzie niewidzialny i zbadaliśmy pozornie sprzeczne ustępy. Byłoby rzeczą pomocną dla lepszego zrozumienia i oceny tego przedmiotu przeglądać je, oraz Chronologię Biblii (Herald 1923, str. 13-16, 17-19 i tom II, rozdział 2).

Niewątpliwie wielu będzie dziwić się gdy się dowie, iż liczne są dowody z Pisma św., że już obecnie znajdujemy się w okresie obecności (greckie: *parousia*) Syna Człowieczego. Wszystkie greckie słowniki i greccy uczeni zgadzają się z tym, że słowo "*parousia*" oznacza obecność, jak n. p. można widzieć z przypisków marginesowych w angielskich przekładach Biblii (E. R. V. i A. R. V.), gdziekolwiek słowo nie jest oddane jako "obecność" w tekście; a I Kor. 15:23, Mat. 24:3, 27, 37, 39, są właśnie odpowiednikami. W związku z takimi ustępami czytelnik zobaczy adnotację w powyższych przekładach, podającą "greckie: obecność". Biblia angielska (A. V.) czasem oddaje w właściwy sposób to słowo przez "obecność" jak można widzieć w 2 Kor. 10:10 i Fil. 2:12. Słowo "*parousia*" nie oznacza "przyjścia", jak gdyby kogoś będącego w drodze, lecz przebywanie w miejscu po przybyciu tamże. Jest ogólnie przyjmowane jako najdojrzalsza myśl biblijnej wiedzy naszych czasów, że pierwsza część pobytu naszego Pana na ziemi po Jego powrocie z nieba jest ukryta i niewidzialna a świat początkowo zupełnie jej nie zauważa, jedynie tylko Jego przyszła Oblubienica, wiedząc o tym przez światło Biblii i znaki czasu (1 Tesal. 5:1-5). Dowód biblijny podany poniżej wskazuje, że ten czas nadszedł. Ponadto wierzymy, że Pismo Św. uczy, iż już żyjemy w drugim "z dni Syna Człowieczego (Łukasz 17:26).

Drugi dzień lub okres zwany jest Epifania (greckie, *epiphaneia*). Szczegóły patrz: Tom 4 *Epiphany Studies in the Scriptures* Roz. 1. Początkowo niektórzy będą skłonni powiedzieć "Gdzież jest obietnica Jego obecności (*parousia*), gdy wszystko jest w dalszym ciągu jak było od początku?" św. Piotr przepowiedział, że niektórzy będą w ten sposób pytać i będą zdziwieni dowiedziawszy się, że żyjemy w dniach Syna Człowieczego, jakkolwiek nie ma zewnętrznej manifestacji Jego obecności, któraby znalazła odzwierciedlenie u człowieka światowego i jakkolwiek sprawy ziemskie w dalszym ciągu idą zwyczajnymi drogami (2 Piotr, 3:4). Odpowiedź na to pytanie jest, jak już wykazaliśmy w Sposobie Powrotu Naszego Pana, własne oświadczenie Jego (Mat. 24:37-39), że w dniach Jego obecności świat będzie jadł, pił, siał i budował, a nie będzie znał obietnicy Jego obecności, podczas gdy wszystkie rzeczy będą w dalszym ciągu takimi jak były. Czyż może to być wyraźniejsze? Zupełnie odmiennie jest jednak pytanie „Jakie są dowody Jego obecności?”

Jest to rozsądne pytanie. Nie bylibyśmy usprawiedliwieni wierząc na podstawie jakiegoś nieznanego świadectwa, że Pan jest obecny, nawet gdybyśmy wiedzieli naprzód, że jest On istotą duchową, którego obecność jest niewidzialna wyjawszy przez cud, i nawet gdybyśmy z góry wiedzieli z przypowieści, że jest obecny lecz niewidzialny w czasie żniwa tego Wieku i w czasie obrachunku ze swymi sługami, jako

okresie przygotowawczym do ich uwielbienia. Mamy prawo oczekiwać jasnej i rozsądnej podstawy dla wiary, zanim przyjmijemy rzecz, która znaczy tak dużo. Nie możemy jednak żądać lub oczekiwać świadectwa dla naturalnego wzroku. Jeśli jesteśmy Stróżami, mającymi "otwarte oczy zrozumienia" tak aby widzieć cudowne rzeczy w Słowie Bożym, wówczas te oczy naszego wyrozumienia muszą być także oczami naszej wiary. Stąd prawdziwi Stróżowie muszą oczekiwać rozsądnego i zadawalającego świadectwa dla wiary, a nie wzrokowych demonstracji niewidzialnej paraousji (obecności) i epiphaneia (jasnego przyświecania). Jak Apostoł wyjaśnia "chodzimy wiarą a nie widzeniem."

W naszym rozumieniu są silne dowody na to, że "*parousia*" (obecność) naszego Pana zaczęła się w jesieni 1874, a Jego "*epiphaneia*" w jesieni 1914. Nie widzieliśmy Go naszymi naturalnymi oczami lecz tylko oczami wyrozumienia, tylko w świetle "pewniejszego słowa proroctwa" wiemy to w co szczerze wierzymy i twierzymy, a co jest ważną wiadomością dla Stróżów. Fakt, że gdyby który ze Stróżów pozostawał w nieświadomości tych ważnych zdarzeń, wydawałby się sam w sobie wskazówką, że nie miał on odpowiednio otwartych oczu na swe przywileje i okazje; że nie był wystarczająco czujny na pewne słowa proroctwa na które, będąc pouczonym, winien był uważać; i że **dlatego** pozostał przynajmniej częściowo nieświadomym tych ważnych rzeczy przenikających świat w owych latach. Do tego stopnia wielu spośród ludzi Bożych było po stronie świata i równie nieświadomych; jednak możemy słusznie przyjąć, że Bóg nie oczekiwał, aby wszyscy Jego czuwający słudzy rozeznali rzecz w tej samej chwili. Oczywiście ci, którzy ujrzeni rychło otrzymali specjalne błogosławieństwo na dłuższy czas; lecz, jak nam wiadomo, przygotowanie do zrozumienia czasu leży głównie w odpowiednim nastawieniu serca - w jego pokorze i posiadaniu różnych łask Ducha Chrystusowego.

Abyśmy nie zrozumieli w niewłaściwy sposób tej rzeczy w rozeznaniu *parousji* i *epiphanii* Pana, będzie rzeczą wskazaną zwrócić uwagę na przypowieść o dziesięciu pannach (Mat. 25:1-12), która widocznie daną była, aby rzucić specjalne światło na tą sprawę. Przypowieść ta wykazuje fałszywe obwieszczenie przybycia Oblubieńca, które podane było jako właściwe w r. 1844, a które ściągnęło na ten przedmiot duży zarzut, które jednak mimo to przyniosło znaczną korzyść w pobudzeniu klasy "dziewic" (czystych, poświęconych) do nowego oporządzenia lampy prawdy, tzn. badania niezawodnego słowa proroctwa. Przypowieść wskazuje także że na ogół "dziewice" zasnęły lecz mimo to w odpowiednim czasie przebudziły się na skutek kołatania proroczego czasu oraz kołatania znaków czasu, które wskazują na obecność Oblubieńca. Przypowieść wskazuje też, że rezultat zależny będzie od tego jak dużo oliwy (Ducha Św.) "dziewice" będą miały w swych naczyniach (sercach swoich), jak również w swoich lampkach (Piśmie Św.). Zastosowując więc tę przypowieść możemy słusznie przyjąć, że niektórzy ludzie Boży, jak owych dziesięć panien, czasowo zasnęły w sprawie Jego wtórego przyjścia i że śpiący obejmować będą takich, którzy mają Ducha Jego w sercach swoich i którzy będą zupełnie gotowi powitać Pana gdy się przebudzą, a których lampy będą należycie oporządzone i płonące, i gotowe umożliwić im rozeznanie znaków Jego **parousji** i **epiphanii**, gdy raz uwaga skierowana zostanie na te sprawy. W zgodności z tym znajdujemy, że wielu, którzy budzą się do tych rzeczy, obecnie wchodzą w jasne światło

Prawdy znacznie szybciej niż czynili to w przeszłości; niewątpliwie częściowo dlatego, ponieważ obecna Prawda może być teraz przedstawiona im konkretniej niż kiedykolwiek przedtem drukowaną stronicią. Leży w interesie klasy prawdziwych panien i Wielkiego Grona oraz Młodocianych świętych, że teraz to piszemy; nie pragniemy budzić ludzi światowych; to kołatanie prorocत्व zwiastujących obecność Pana nie jest dla nich; poza tym, ludzie światowi śpią tak głęboko, że wymagaloby to straszniejszego łoskotu obecnych instytucji i wstrząsów trzęsienia ziemi społecznej rewolucji w tym okresie Epifanii, aby zupełnie ich zbudzić do urzeczywistnienia sobie obecności wielkiego Sędziego, Immanuela. Prawdziwi Czuwający przeciwnie, o ile w ogóle śpią, drzemają lekko, będąc w oczekiwaniu i nadziei przyjscia długo oczekiwanego Oblubieńca. Gdy tylko powiemy szeptem do ucha tej klasy ludzi tę jedną wieść "Pan jest obecny" (zarówno w Jego parousji i epifanii), pewni, że wszyscy prawdziwie Czuwający (a sam tylko Pan zna tych, którzy są Jego) zostaną przebudzeni tą wieścią i oporzędzą swe lampki (pilnie szukać będą Pisma św.) w tej sprawie.

Gdy zadane zostanie pytanie: "Jaka część niewątpliwego słowa prorocтва wskazuje że obecność (parousia) naszego Pana rozpoczęła się jesienią 1874, a Jego epifania jesienią 1914? Odpowiadamy, że jest kilka prorocत्व, które przeplatają się i wzmacniają wzajemnie w tym świadectwie; lecz jak można oczekiwać, ponieważ cała rzecz miała być ukryta przed światem i "żaden z niezbożnych", lecz tylko "mądrzy" mają rozumieć (Dan. 12:10) i tylko ci mądrzy mają rozumieć kiedy właściwy czas nadejście; z tych przyczyn musi być widoczne dla każdego, że te prorocтва będąc jasnymi, przekonywującymi i stanowczymi, są niemniej nieco zasłonięte. Nie możemy tu usiłować podać całego zrozumiałego wykładu tych prorocत्व, gdyż to uczynione zostało w tomie II "Nadszedł Czas" i w tomie III "Przyjdź Królestwo Twoje." Tu podać możemy tylko krótkie streszczenie, pozostawiając prawdziwie Czuwającym aby szukali i znaleźli; aby kołatali jeśli chcą, aby drzwi Boskiego objawienia zostały im otworzone; aby używali kluczy danych przez Boga, jeśli zainteresowani są w wnikianiu w "rzeczy głębokie" Słowa Bożego, obecnie mogące być należycie zrozumiane; aby jedli mięso obecnej Prawdy, "rzeczy nowe i stare" jeśli odczuwają głód i pragnienie sprawiedliwości i prawdziwej wiedzy.

DOWÓD CHRONOLOGICZNY

(1). Pierwszy argument, który przytaczamy nie podaje dokładnego czasu powrotu naszego Pana na październik 1874, lecz wskazuje na to jako na czas zbliżony. Argument jest ten: Biblia uczy, że królestwo Boże ma być założone w siódmym tysiącleciu

dniu po upadku Adama. Wykazane jest to w proroctwie Izajasza 2-2: "I stanie się w ostatnim z dni (słowo **ostatni** jest liczbą pojedynczą w hebrajskim i dlatego nie zmienia w hebrajskim słowa w liczbie mnogiej na **dni**, tak jak jest podane w naszej Biblii, gdyż musiała by być liczba mnoga aby zmienić słowo w liczbie mnogiej w hebrajskim na **dni**), że góra (Królestwo, Dań. 2:44, 45) domu Pańskiego (Chrystus i Jego Wierni, Żyd. 3:6) założona zostanie na wierzchu gór (zostanie postawiona ponad monarchie absolutne) i wywyższy się ponad pagórki (monarchie i republiki ograniczone); i wszystkie narody pójdą do niej". Wyrażenie "ostatni z dni" zawiera dowód tego co chcemy powiedzieć. Ostatni z dni Bożych, z których każdy byłby okresem tysiąca naszych lat (2 Piotr 3:8) byłby siódmym dniem siódmego okresu tysiącletniego; bo podczas gdy człowiek używa systemu dziesiętnego, licząc po dziesięć, Bóg używa systemu siódemkowego, licząc po siedem. Jest to widoczne w wielu wypadkach w używaniu siódemki jako liczby Boskiej całkowitości w Biblii, n. p. siedem dni w tygodniu, siedem dni od 16-tego Nisan wiodące do Zesłania Ducha św., siedem lat w okresie Sabatu, lub siedem okresów Sabatowych wiodących do Roku Jubileuszowego jak czytamy w Zakonie. W księdze Objawienia czytamy o siedmiu kościołach, siedmiu aniołach, siedmiu świecznikach, siedmiu gwiazdach, siedmiu światłach, siedmiu oczach, siedmiu duchach Bożych, siedmiu rogach, siedmiu pieczęciach, siedmiu trąbach, siedmiu czaszach, itd. Stąd więc tak jak człowiek liczy od dziesięciu i potem znowu zaczyna na nowo aby dojść do wielokrotności dziesięciu, tak Bóg liczy od siedmiu i potem znowu zaczyna na nowo aby dojść do wielokrotności siedmiu. To jest tym faktem, który dowodzi, że wyrażenie "ostatni z dni" oznacza siódmy dzień tygodnia. Ale tydzień dni Bożych jest równy 7000 lat naszego czasu. Dlatego ustęp ten dowodzi, że królestwo Boże dla założenia którego Chrystus wraca (Dzieje Apost. 3:19-21, 15:14-19), będzie założone po wszystkiej ziemi w czasie siódmego dnia tysiącletniego, że ten tysiącletni dzień jest siódmym od upadku Adama i przekleństwa, Bóg zaznaczył przez ustanowienie dnia Sabatu, który nastąpił po sześciu dniach pracy i dany był Izraelowi aby go święcił spoczynkiem po pracy, sześciu dni. Ludzkość w grzechu i przekleństwie mozołiła się i była obciążona podczas tych pozaobrazowych sześciu dni (Mat. 11:28, Rzym. 8:20-22). To dane jest do zrozumienia przez sześć dni pracy, każdy dzień obrazujący okres tysiąca lat. Lecz dzień spoczynku od przekleństwa, wielki Sabat, tysiąclecie, nadchodzi po sześciu tysiącletnich dniach utrapienia i w tym czasie ludzkość wypoczywać będzie od grzechu, błędu i śmierci z ich odziedziczeniem boleści. - Herald, 1950, 25.

(Ciąg dalszy nastąpi)

Spis Rzeczy w Teraźniejszej Prawdzie (Od roku 1923 - 1950)

AARON, Pojednanie za jego osobiste grzechy '35, 64.
ABRAHAM, Ofiary, '23,40;'27,79; Przymierza, '30, 46.
ACHAB i BENADAD, '23, 90; '28, 58.
ALLELUJA, a dym jej wstępuje, '24, 52.
AMBASADORZY Boga, '25, 50; '31, 18; '39, 34.
AMRAMICI pozafig. w Wieku Ewangelii, '28,40.
ANIOŁOWIE, Czterech, '23, 35; '27, 75; Żli, niedosko. w ciełe czy w charak. '26, 32; '29, 93; '33, 31; Powrót do jedności z Bogiem? '27, 101; '32, 31; '35, 14; Wyrok? '27, 101; '32, 31; Aniołowie siedmiu kościołów, kto są? '24, 31; '29, 30; '37, 30; Usługiwanie aniołów, '39, 13.
ARCYKAPŁAN w szatach ofiarniczych, '27, 20; '31, 20; '35, 84.
ARKA NOEGO i osiem osób, kogo wyob.? '31, 63.
ARMAGEDON, '31, 15; Ochrona przed? '33, 45, 46; Przewiednie o Godz. i Armag., czy nie mylnie? '32, 80; Spisek, czy jest częścią? '32, 95; Zaoopatrzanie? '30, 62; Czy będzie krwawy? '39, 31.

AZAZELA Kozieł, zob. Kozieł.
BADANIE Bereańskie, a rozwijanie prawd epifanicznych? '27, 14.
BADANIE Biblii, '24, 55; bereańskie metody, '24, 58; biblia nie jest podręcznikiem, '24, 56; podręcznik dla starszych, '24, 52; przedmiotowe a ustępowe badanie, '24, 55; rozwijanie pamięci, '24, 59; wartość badania Pisma Św., '25, 36; zbory nie mające starszych, '24, 61
BARANIE skóry, '28, 84.
BĄDŹCIE Świętymi, '36, 66.
BENADAD i Syryjczycy? '24,16; 28,64; '30, 98; zob. Achab.
BEREJCZYCY zaciejsi, '47, 7.
BEZPIECZEŃSTWO przeciw obrażeniom, '24, 50.
BIBLIA, czy Bóg kieruje palcem i oczyma? 28, 78.
BICIE podwładnych, bicie równych, '26, 10.
BLIŹNI, '50, 55, 58.
BŁĄD i prawda jako próby, '31,78; '37, 70.
BŁĄDZENIE w doktrynie, lecz serce w praw. stanie? '25, 48; '30, 98

- BŁOGOSŁAWIENSTWA, '35, 22; Błogosławieństwo w mocy Pokoju, '33, 50.
- BÓG, działa w sposób tajemniczy, '23, 44; '27, 83; jak Izrael widział Boga, '26, 67; '38, 16; '35, 14; Bóg (tom El), '50, 35; Boskie kierownictwo, '27, 2.
- BRAMA ciasna, droga wązka? '28,78;'32,48; zamknięta, '23, 39; '27, 79.
- BRATERSKA miłość,'24,38; '50, 54.
- BRONŃ ku zabijaniu, zob. Wezwania, Przesiewania.
- BUNT przeciw naukom i zarząd. Pańskim, '30, 18; '33, 35.
- CHAM i przejście przekleństwa, '39, 64.
- CHOMIAK i jego nauki, '28, 9.
- CHRONOLOGICZNE wyjaśnienia z wysłania listu Eliasza, '27, 34; '35, 100.
- CHRONOLOGIA P. B. I, '24, 89; cd. '25, 5.
- CHRONOLOGIA, a rodowód Kaina? '37, 63.
- CHRYSZTUS, okres Jego królowania, '35, 64; Chrystus. i Święci, czy królują? '35, 64; Chrystus. "Sprawiedliwość Jehowy", '24, 62; Władza żelazna? '35, 64; Umysł Chrystusowy, '25, 34; wahanie się w sprawie podjęcia misji wtórego przyjsia, '39, 40, 42-47; Chrystus w was, '50, 62.
- CIAŁO, jedzenie Ciała Syna Człowie. zob. Pamiętka.
- CIELEC, Kozieł Pański i Azazela, czy nie wyobraża 3 fazy ofiary N. Pana? '28, 79.
- CIERPLIWE Wstrwania w Niepowodzeniu, '48, 20.
- CNOTA Dawania, '35, 9.
- CO ZNACZY to wszystko, '25, 82; '30, 18; '33, 34.
- CUDOWNE DNI, Ośm Małych, '30, 36; '38, 46; Ośm Wielkich, '30, 41; Szósty Wielki, '36, 10; Ostatnie Sceny Szóstego Wielkiego Dnia, '36, 22, 40; Czy Jezus może być umarłym a prowadzić publiczne zebrania? '39, 32.
- CYROGRAF, Wymazany w Ustawach, '31, 61.
- CZAS KOŃCA, długość jego? '35, 48.
- CZAS ŻĘCIA '23, 34;'27, 74.
- CZASY Pogan, czy skończone? '50, 16.
- CZYNIENIE tych rzeczy, '30, 34.
- CZYNNOŚĆ Kościoła w czasie Epifanii, '24, 36; '50, 52.
- CZYŚCIE serca i życia, '24, 30; '29, 27.
- DANIEL, Figura i Pozafigura, '37, 20, 34.
- DAWID, najpotężniejszy wojownik, '38, 82.
- DATA Wielkanocna, zob. Pamiętka.
- DNI stworzenia i odpoczynku, '50, 24; dni Syna Człowieczego, Noego i Lota, '39, 64.
- DOMY, Dwa, Zbudowane i Próbowane, '37, 53, 67; W Wielkim Domu są naczynia, '23, 55; '30, 55; '33, 86.
- DOYLE, Odpowiedź na jego twierdzenia, '31, 80.
- DOZORCA więzień w Filipii, '46, 54.
- DRUGORZĘDNI Prorocy, zob. Prorocy.
- DRZEWA, Jedlina, Sosna, Bukszan, '23, 56; '30, 53; '33, 88.
- DRZWI Do Spłodzenia z Ducha zamknięte przed paż. 1914, '36, 68; czy Izaj. 52:8 może być dowodem zamknięcia drzwi? '46, 88; Drzwi a Brama, jaka różnica? '28, 78; '32, 48; "Przed Panem przy Drzwiach Przybytku?" '26, 13; zlecenie dane uczniom, czy nie dowodzi o zamknięciu drzwi? '46, 87.
- DUCH Dwójnasobny, '23, 56; '27, 88, 99; '30, 56; różne działania Ducha, '28, 34.
- DZIEDZINIEC, Figura i Pozafigura, '23, 95; '24, 11.
- DZIEŃ Pojednania, jak długo trwa? '36, 36; '39, 48; dzień i zniszczenie klas, '49, 32.
- ELEAZAR Żniwa W. Ew., '47, 59.
- ELIASZ, Figura i Pozafigura, '23,82; '28, 50; Posucha, '23, 82; '28, 50; Sarepta, '23, 84; '28, 52; Mały obłok, chmury, deszcz, '23, 88; '28, 56.
- ELIASZ, jak pomazał Elizeusza, '32, 44.
- ELIASZ i Ochozjasz, '23, 91; '28, 58; Czynny cały wiek, '23, 92; '28, 59; Ogień, Piędziesiątka, '23, 94; '28, 61.
- ELIASZ, Ostatnie czynności Eliasza i Elizeusza, '21, 8; '27, 23, '35, 83; Chodzenie i rozmawianie, '27, 23; '35, 86; Chronologiczne rozważania, '27, 34; '35, 100; Dorada Elij, i odpowiedź Elizeusza, '32, 45; '35, 89; Drugie uderzenie Jordanu, '27, 29; '35, 94; Halleluja, '27, 32; '35, 97; '24, 52; Kapłani i Lewici, '25, 14; '27, 30; '35, 95; Konie i Jezdni, '27, 25; '35, 90; List, '27, 34; '35, 99; Płaszcz, '27, 19; '35, 83; Rozdzielenie Wód, '27, 21; '35, 85; Rozłączenie Proroków, '27, 23; '35, 88; '30, 79; Sądzenie po czasie dozwolone, '27, 31; '35, 96; Siedem czynności Elizeusza, '27, 28; '35, 92; Wołanie Elizeuszowe, '27, 28; '35, 92; Wóz, '27, 24; '35, 89; Wzięcie we wicherze, '27, 27; '35, 91; '25, 16; '32, 47.
- ELIASZ, ponowne okazanie się, '26, 97.
- ELIZEUSZ, włożenie soli w bańkę, '24, 54; prośba o dwójnasobnego ducha, '23, 60; '27, 88; nalewał wody na ręce Elizeuszowe, '25, 84; siedem czynności, '21, 13; '27, 29; odpowiedź Joramowi, '32, 37.
- ENOCH przeniesiony, '25, 31; kogo wyobraża? '31, 63.
- EPIFANIA, '23, 50; '28, 18; '30, 50; '33, 82; Czynność Kościoła w czasie, '24, 36; dla kogo- '24, 47; '28, 30; '29, 94; '33, 92; '35, 16; '50, 64; jak długo potrwa? '26, 38; Jesteśmy w Epifanii, '26, 35; najlepsza odpowiedź? '26, 68; '28, 63; Wśród nas, '21, 2; '35, 82.
- GEDEON, Figura i Pozafigura, '26, 40, 51; '23, 38; '27, 78; '47, 34, 50.
- GERSONICI, Wieku Ewangelii i ich praca, '28, 45; Gersonici, kogo przedstawiają? '35, 48; Gersonici zob. **Młodziaci święci**.
- GŁOSOWANIE na starszych i diak. '39:31; rewolucjonizm w głosowaniu, '39, 32.
- GŁÓWNE daty w utworzeniu traktatu i konkordatu Watykańskiego, '32, 30.
- GLUPI i niepożyteczny pasterz, '29, 83; '33, 19; '26, 19.
- GODZINA dziesięciu rogów i autorytetu bestii, '32, 15; '35, 36; pokuszenia, '26, 38; '36, 50; Tysiąclecia, '23, 39; '27, 79.
- GÓRY i pagórki przyniosą pokój, '23, 55; '28, 23.
- GROSZ, '23, 3; '23, 37; '31, 83; '27, 76; '27, 43.
- GRZECHY, czy ofiary były za grzechy za rok miniony czy przyszły? '33, 16; ilustracja swawolnych grzechów, '24,29; '29, 27; nowe przymierze, a odpuszczenie grzechów? '28, 79.
- GRZESZNICY Wieku Ewangelii, '29, 8.
- GWIAZD symbolicz. osiem czy siedem? '46, 51.
- IMIĘ **JEHOWA** w Piramidzie, '31, 62.
- IZRAELICI Wieku Ewangelii, '27, 8.
- JANNES i Jambres, '26, 70; '30, 82; '39, 48.
- JANOWE strofowanie i cel tegoż? '25, 92; '30, 29.
- JEHU, '33, 71; '27, 31; '35, 96; czy było uspokojenie w walce? '50, 32.
- JEZUS, czy obchodził Wielkanoc 13-go Nisan? '37, 63; Zawinięcie na krzyżu? '35, 32; Dlaczego Judasza wybrał? '35, 13.
- JORAM Judzki, Fig. i Pozafig., '31, 66.
- JUBILEUSZE, Egzam. pogl. P. B. L., '24, 66; '26, 15.
- JUDASZ, '25, 26; dlaczego wybrany? '26, 31; '29, 92; '33, 31; '35, 13.
- KADZIDŁO, gdzie ofiarowane.? '26, 32; '29, 93; '33, 31; '35, 13.
- KAŁAMARZ Pisarski, zob. Mąż z kałamarzem.
- KAPLAN lub lewita, jaka jest pewność danej osoby? '32, 32
- KAPŁAŃSTWO, Wstrzymanie Kap. Społeczności? '26, 67
- Melchizedeka a Aarona, jaka różnica? '35, 32.
- KASPRZYKOWSKI, C., Sprawa jego niewierności, '36, 41, 61, 86; '37, 44; zarysy statutu jego zborów, '39, 15; zawiadom. o spleceniu długu '50, 80.
- KĄKOL, Wiązanie, '26, 78.
- KĄSANIE i pożeranie jedni drugich, '38, 5.
- KONWENCJE, zwoływanie, '48, 30.
- KOSTYŃ, M., jego urągania, '34, 91; '36, 29.
- KOŚCIÓŁ Kompletnie Zorganizowany, '23, 18; '27, 59; '31, 50; Czynności Kościoła w czasie Epifanii, '24, 36; powszechny, '48, 30.
- KOZIEŁ *Azazela*, '25, 51; '31, 19; czy Jezus sam prowadzi? '25, 83; czy mamy współdziałać w strofowaniu? '27, 14.
- KRES, '37, 82.
- KREW, Kroplenie krwią, '24, 22; '29, 20; Picie krwi, mięso bałwa ofiar.? '35, 79; zob. Pamiętka.
- KRÓL Cyrus, Pasterzem Bożym, '47, 46.
- KRÓLESTWO Boże, kiedy będzie ustanowione? '31, 63; jaki dowód, że będzie ustanowione w Jeruzalemie? '31, 63.
- KSIĄŻĘTA Wieku Ewangelii, '35, 51, 77; '34, 35, 62, 74, 93; '30, 26, 43, 62, 77; '36, 44, 52, 76, 83.
- LEWICI Wieku Ewangelii, '28, 38, 78; Amramici, '28, 40; Husyjelici, '28, 42; Grupy Lewickie, '28, 39; '30, 23, '33, 39; Księgi Biblijne, '28, 74; Ołtarz złoty, '28, 72; Praca Gersonitów, '28, 45; Stół złoty, '28, 71; Słupy, podstawki, sznurki, kołki, '28, 77; Symbole desek, słupów, '28, 75, 76; Sześćdziesiąt podziałów, '28, 43; uzgodnienie liczby lewitów, '30, 45; wozy lewitów, '23, 39; '27, 78.
- LEWICI, "Dobry Lewita", co znaczy? '30, 43; Oczyszczenie, kiedy nastąpi? '27, 102; '32, 2, 31; Oczyszczenie i Poświęcenie Lewitów Wieku Ewangelii, '38, 58, 66, 86; '39, 11; Pewność, jaka jest, że osoba jest L.?, '27, 102; Pierworodni, zamiana P. za L.? '28, 77; '30, 45; pojednanie za Lewitów, '50, 16; Sposób, w jaki sposób L. rep. Usprawiedl. z wiary, Wiel. Grono, Star. Św. itd.? '25, 83; '29, 15; '35, '14; '38,48; Strofowanie wodzów, czy właściwe jeżeli Bóg postanowił 60 grup, '37, 31; Trzy szeregi. L. pozafig? '23, 55; '28, 23; '30, 55; '33, 87; Uznawanie, kogo uz. za L.? '27, 102; '32, 32.
- LICZBOWANIA, '35, 11; '36, 58.
- LIST Eliasza, zob. Eliasza.
- LISTY Braci: List redaktora do Braci, '47, 15; do pielgrzymów i ewangelistów, '50, 46; Fishera, '29, 47; '32, 96; R. G. Jolly i C. Kasprzykowskiego, '25, 95; '30, 30; J. Kusiny, '33, 32; Obelżywy list i miła odpowiedź, '31, 47; List z prośbą o przebaczenie, '37, 47; List wycofania się '26, 48; Listy w sprawie ogólnej (w związku z przesiewaniem), '49, 25, 32; List rozwodny, (Iz. 50:1) '39, 47.
- LOT, jego córki, Zoar, kazirodztwo? '29, 80; '47, 47; Zniszczenie Sodomy, '30, 51.
- LUD Wielki, czy klasą restytucyjną? '37, 62.
- MALUCZKIE Stado, jego ukończenie a zupełność pogan? '29, 94; '35, 15; Błądzący w doktrynie, czy może należeć do M. Stad.? '25, 48; '30, 98; M. Stad. na ziemi do rozpoczęcia anarchii, '27, 31; '35, 96.

- MANNE, czy można używać? '26, 31; '29, 93; '30, 99; '33, 31; '35, 13
- MANUSKRYPTY Br. Russell nieogłoszone. '25, 42.
- MAŁDROŚĆ Prawdziwa, '24, 46; '50, 61.
- MAŻ z Kałamarzem, '23, 5, 37; '27, 44, 47; '31, 84.
- MIŁOŚĆ Braterska, '24, 38; '50, 54; Zwycięstwo miłości nad bojaźnią, '35, 50; '36, 82.
- MŁODOCIANI Święci, '23, 54; '28, 22; '30, 54; '33, 86; Starożyty i "Nowocześni" '23, 66; '28, 82.
- MŁODOCIANI Święci - Pytania i Odpowiedzi: **Charakter**, '28, 15; '30, 64; '35, 15; **Chleby** Pokładne czy spożywają, '37, 64; **Chrzest**, '23, 74; '28, 89; Chrzest, jakich słów używać przy, '23, 79; '28, 95; **Domownicy** wiary, '23, 73; '28, 89; **Droga** Jezusa, '28, 89; **Duch Święty**, '23, 75; '28, 90; Gersonitami, Żydzi czy Mł. św., '23, 77; '28, 93; **Głębokie Prawdy** czy rozumieją, '25, 91; '28, 31; '30, 29, 61; '35, 32; **Głębokie Prawdy**, rozumieją a nie potykają się, '32, 47; **Kapłani**, czy Mł. Św. powinni się zgromadzać z K., '23, 76; '28, 90; **Kapłani**, czy Mł. Św. mają być po ich stronie, '23, 78; '26, 67; '28, 47, 92; **Klasa**, czy rozwija się, '26, 30; '29, 90; '33, 26; **Klasa**, jak można wiedzieć, że są kl. Mł. św. '23, 78; '28, 93; **Krew**, stanowisko wobec K. pozafigur. cielca, '23, 73; '28, 88; **Koziele Azazela**, czy mogą mu wskazywać zło, '23, 79; '28, 94; **Literaturę**, roznoszenie, '25, 91; '30, 28; '33, 93; **Modlitwa** do Boga jako Ojca, '28, 29; '30, 59; '33, 92; **Modlitwa**, czy mają prosić Boga przez Chrystusa, '25, 82; **Modlitwa**, czy członek Mal. Stad. powinien prosić Młod. św. o modlitwę, '28, 15; '30, 63; **Modlitwa**, czy mogą *rozpocząć* mod słowami "Ojczy Nasz", '23, 79; '28, 93; **Napominania** Nowego Testa. czy stosują się do nich, '28, 14; '30, 63; **Obcowanie** z grupami lewic., '38, 32; **Obietnice Kościoła**, czy można do nich stosować, '28, 16; **Oredownika**, czy mają, '23, 73; '28, 89; **Poświęcenie**, czy należy zachęcać, '23, 77; '28, 91; **Poświęcenie**, na życie czy śmierć, '23, 74; '24, 64; '27, 103; '28, 89; '29, 96; '32, 32; **Poświęcenie**, niewierny poś., '27, 103; '32, 32; **Poświęcenie**, czy otrzymują tymczasowo usprawied. przez poś., '23, 77; '28, 91; **Poświęcenie**, gdy ktoś nie jest pewny czy się poświęcił przed wrześniem 1914, czy ma się uważać za człon. Kapłaństwa, '28, 29; '30, 59; '33, 92; **Poświęceni** między r. 1881 - 1914, czy dowiedzą się że nie zostali spłodzeni z ducha, '28, 29; '30, 59; '33, 92; **Przywiązanie**, na co mają skupiać, '23, 75; '28, 90; **Raport** dobry, '23, 76; '28, 91; **Spłodzenie**, czy otrzymują przy końcu Tysiąclecia, '25, 92; '28, 47; '30, 29; '33, 64; '35, 15; **Spłodzenie**, czy jasne pojęcie Prawdy nie jest dowodem spł., '23, 75; '28, 90; śmierć, przy końcu Tysiąclecia czy nie będzie wtórą, '25, 93; '28, 47; '30, 30; '33, 93; '35, 64; **Śmierć**, czy w bojaż. wtór. śmierci, '28, 15; '30, 63; **Śmierć**, czy muszą umrzeć przy końcu Tysiąclecia, '23, 78; '28, 94; **Śmierć**, czy przejdą do przyszłej dyspensacji bez umierania, '23, 77; **Śpiewanie** hymnów, granie, '28, 30, 60; '33, 92; **Szate** weselna czy mają, '25, 92; '28, 14, 47; '30, 29; **Udział** w drugiej bitwie Gedeona, '23, 76; '28, 91; **Umierają**, dlaczego? '46, 20; **Wieczera Pańska**, '23, 74; '24, 32; '28, 89; **Wzmocnienie** nadziei i odwagi, '28, 15; '30, 63; **Zasluga** Chrystusowa, '25, 90; '28, 31; '30, 28, 61; '33, 93; **Zebrania**, jaki udział w zeb., '23, 75; '28, 90; **Zmartwychwstanie**, a ich płęć, '27, 103; '32, 47; **Zwycięcy**, '28, 14; '30, 63.
- MŁODZIENCY w piecu, '23, 56; '28, 24; '30, 56.
- MOJŻESZ i Aaron W. Ew. Jako Odbiorca i Dawca Prawdy, '36, 85; c. d. '37, 9; Mojżesz, Aaron i Maria, '50, 18, 41; Dwukrotne wejście na górę? '35, 48.
- NACZYNNIA złote i srebrne, '23, 55; '28, 23; '30, 55.
- NADAB i Abiju, '47, 10.
- NAKRYWANIE Świętych Naczyń i Sprzętów, '30, 9.
- NAZAREJCZYCY Wieku Ewangelii, '32, 7.
- NIE DAWAJCIE miejsca diabłu, '29, 34; '32, 82.
- NIEKTÓRE Zadziwiający Równoległości, '24, 83.
- NIEWOLA i Wyzwolenie Izraela, '39, 23, 35, 52; '46, 12, 31, 46, 56, 77; '47, 9, 63; '48, 10, 22; '49, 27, 34.
- NIE ZNAJDUJE Winy w Tym Człowieku, '30, 95.
- NISZCZYCIELE, gąsienice, szarańcza, chrząszcz, czerw, '26, 83; '30, 93.
- NOC bez pracy żęcia, '23, 35; '27, 75.
- NOWY Ład? '35, 13.
- NOWYCH Prawd czy można się spodziewać po śmierci onego sługi, '24, 48; '28, 31; '30, 61.
- NOWE Stworzenie, jak można wiedzieć, że jest z W. Gr.? '26, 67.
- OBIERZCIE sobie dziś komu będzie służyli? '36, 38.
- OBIETNICA ogłoszenia trzech artykułów przeciw J. F. R., '33, 23
- OBJAWIENIE roz. XVII, '29, 76; c. d. '30, 13; '39, 66; '46, 26.
- OBRAZ Bestii? '37, 32.
- OBRAŻENIE, bezpieczeństwo przeciw ob, '24, 51.
- OBRZEZKA i jej znaczenie, '23, 74; '28, 89.
- OCHOZJASZ, zob. Elias i Ochozjasz.
- OCZYSZCZENIE Prawdy i jej Sług, '32, 26
- OFIARY Książąt Wieku Ewang., zob. Książęta.
- OFIARY różne i ich znaczenie pozafig. '29, 9; Of. Oczyszcz., po urodz., syna lub córki, '30, 47; Of. składane w dniu pojed., czy były za grzechy za rok miniony czy przysły? '33, 16; Ofiara spokojna? '37, 48; Ofiara za grzech, a za występki? '36, 36; '37, 48.
- OFIARUJE za się i za dom swój? '26, 14; '26, 86; '29, 95; '30, 98.
- OLEJ, dlaczego się mówi, że ściekał aż do nóg? '29, 32.
- OLESZYŃSKI, Br., odp. na jego atak, '26, 28; '29, 89; '33, 25
- OLĘTARZ złoty, '28, 72.
- OPIEKUN, Świecko Domowego Misyjnego Ruchu, '48, 28.
- OPONY z koziej sierści, '28, 84.
- OSIEM Cudownych Dni, zob. Cudowne Dni.
- OSZCZEP Australijski, '25, 67; '31, 31.
- OWOCE Ducha, zob. Czynienie tych rzeczy.
- PAMIĄTKA Wieczery Pańskiej, '24, 27; '29, 24; '30, 25; '32, 18; '33, 41; '35, 18; '37, 18; '38, 18; '39, 18; '46, 22; '50, 2. Dlaczego jest jeszcze obchodzona? '24, 31; '29, 31; Dlaczego obchodzona w różnych datach? '29, 63; Jedzenie Ciała Syna Człowieczego, '24, 28; Jezus czy obchodził Wielkanoc 13-go Nisan? '37, 63; Kropienie Krwią, '24, 22; '29, 20; Kropienie krwią co znaczy? '26, 14; '28, 63; Przegląd Twierdzeń P. B. I. o dacie Wielkanocnej, '33, 7; Sprostowanie Przeglądu, '33, 13; To Jest Ciało Moje, To Jest Krew Moja, '33, 15, 28.
- PANNY, Dziesięć, '25, 21; '29, 52.
- PASTOR, czy praca naszego Pastora ostoi się, '31, 79; do kogo można stosować ten tytuł? '30, 62.
- PASTWISKO, wnijdzie i wynijdzie, a pastwisko znajdzie, co znaczy? '29, 16.
- PIECZĘTOWANIE czoła a serca, '23, 34; '27, 74.
- PIELGRZYM Lewicki, a twierdzenia o wysokim powołaniu? '31, 48.
- PILNOŚĆ w interesie Króla, '24, 63.
- PIRAMIDA, Świadeństwo Piramidy dotycz. Eliasza i Elizeusza, '24, 3; '27, 91; '32, 20. POCIECHA PISM, '50, 34.
- PODRÓŻE Europ. Wydawcy, '29, 28; '30, 96; '31, 95; '32, 63; '35, 61; '37, 91; '46, 82.
- PODZIAŁY, dlaczego są między ludem w Prawdzie? '25, 48.
- POGLĄDY i Przeglądy, '26, 90.
- POKORA Drogą do Wywyższenia, '46, 38.
- POKUSZENIE, abyście nie weszli, '39, 22.
- POŁĄCZENIE, Ruch pragnący połączyć wszystkich braci? '33, 47.
- POŁNOC z i przypowieść o dziesięciu pannach, '25, 21; '29, 38.
- POSELSTWO w Czasie Wtórego Przyjścia N. Pana, '31, 3.
- POSLANNIK Epifanii, '48, 34, 50; '49, 10, 41, 61; '50, 26; Wstęp, '50, 66.
- POŚWIĘCENIE się przed 1914, czy może być stanowczą decyzją do jakiej klasy osoba należy? '46, 52.
- POTOP, rok potopu, '24, 86.
- POWSTALI z Chrystusem, '34, 34.
- PRACA Wyboru, '37, 79.
- PRACOWITOŚĆ, '47, 18.
- PRAWDA, czy poznanie Prawdy w 1918 będzie utratą nagrody? '39, 64.
- PRAWO do Życia, a Prawa Życiowe? '35, 64, 80.
- PROROCY i "Prorocy", '37, 12, 30; Pytania względem Proroków i różnych urzędów w Kościele, '24, 31, 64; '29, 30, 95; '37, 15, 30
- PRZEDMOWA do tomu VI, '30, 27; '33, 44.
- PRZEDRUK Strażnic Tow. i Dopiski w nich potrzebne, '26, 90, 91.
- PRZEGLĄD art. Powołani, Wybrani i Wierni, '38, 50; głosu wolności prawdy, '36, 29; krytyki Stahna, '29, 66; '39, 71; twierdzeń PBI o dacie wielkanocnej, '33, 7.
- PRZEŚLADOWCY, czy mamy dopomagać prześladowaniu ludu Bożego? '33, 91.
- PRZEWÓD, zob. **Towarzystwo**.
- PRZYCHODZENIE i ubogi? '23, 78; '28, 94.
- PRZYKŁADEM Wierzących, '37, 66.
- PRZYMIERZENIE, Nowe, czy już działa? '28, 79; Abrahamowe a nowe przym.?' '30, 46; Sary, czy skończone? '38, 47.
- PRZYPISANIE a kupienie? '33, 47.
- PRZYPOWIEŚCI, '46, 40, 62, 73.
- PRZYWILEJE onego sługi, '23, 37; '27, 77.
- REPUBLIKA włoska, którą głową bestii? '47, 48.
- REZOLUCJA, '30, 44.
- ROCZNE Sprawozdania, '24, 18; '25, 2; '26, 2; '27, 5; '28, 2; '29, 3; '30, 2; '31, 12; '32, 2; '33, 2; '34, 12; '35, 2; '36, 2; '37, 5; '38, 6; '39, 6; '49, 20.
- ROCZNY Tekst, '26, 24; '27, 3; '28, 12; '29, 2; '30, 6; '31, 2; '32, 5; '33, 5; '34, 2; '35, 6; '36, 6; '37, 2; '38, 2; '39, 6; '46, 2; '47, 2; '48, 2; '49, 2.
- ROZWODY, pytania o rozwodach? '34, 80.
- RÓWNOLEGŁOŚĆ czasów, '24, 83; Rów. przesiewań, '49, 2; Rów. Żniw i Dyspensacji, '38, 56.
- ROZŁĄCZANIE Malucz. Stadka i W. Grona, '23, 52; '28, 20; '30, 52.
- RUCH Braci polskich z "Dawn", czy zgodny z poglądami Br. Russell? '35, 79.
- RUTA, Figura i Pozafig., '34, 4, 29.
- RUSSELL, korporacje jego czy gwałciły Słowo Boże? '46, 87.

- RUTHERFORD, J. F., Coraz Większe Zaciemnianie Się Prawe go oka, '25, 72; '32, 66; '33, 66; ('25, 18; '29, 50); ('26, 74; '30 86); ('30, 66; '34, 50); ('31, 34; '32, 50); '34, 66; c.d. '34, 82; '35, 51; c. d. '35, 68;
- Cesarska Dolina, '33, 42; '30, 24; Filadelfia i Laodycja, '29, 36; Głupi i Niepożyteczny Pasterz, '26, 19; '29, 83; '33, 19; Mieszkajmy w Pokoju, '25, 39; Nie Będziesz Znosił Fałszywego Świadcstwa, '26, 26; '29, 87; '33, 23; Oszczep Australijski, '25, 67; '31, 31; Piramida, '29, 39; Poglądy o Eliaszu i Elizeuszu: (Pierwszy Nowy P., '23, 27, 48; '27, 55, 69; Drugi Nowy P., '23, 44, 60; '27, 72, 84, 99; '35, 102; Cztery różne poglądy o Eliaszu, '30, 66; '34, 51); Poglądy i Przeglądy, '26, 19; Tow. jako Przewód, '23, 23; '27, 64; '31, 56; Złudzenie Roku 1925, - '25, 89; '30, 24; '33, 42; Zły Sługa, '26, 6.
- RUTHERFORD, J. F., Krytyka błędnych jego nauk na następujące przedmioty: **Aggieusz** 1:14; 2:6-9, '31, 47; '32, 62; **Aniolowie**, '31, 37, 38; '32, 53, 54; **Antychryst**, '31, 42; '32, 59, 70; **Apostolów** liczba, '26, 92; **Aprobacja** kodeksu N. R. A., '34, 73; **Armagedon**, '31, 46; '32, 62; **Armagedon**, Kler i Człowiek Grzechu zniszczony przed A., '32, 70, 74; **Betel**, kto właścicielem, '28, 91; **Błyskawice**, '30, 67; '34, 51; **Boska** Organizacja, Niewiasta, Syon, '32, 69; **Bóg** Sabaoth, '32,78; **Charakter**, '31, 40; '32, 55, 69, 79; **Człowiek** Grzechu, '31, 42; '32, 59, 74; Czas Końca, a Czasy Pogan, '30, 66, 75; '34, 50, 58; **Daniel** (roz. 7 i 8), '34, 70; **Dni Daniela**, '25, 79; '30, 77; '34, 60, 72; **Dotknięcie** umarłego, '32, 79; **Dozwolenie** złego, '30, 70; '31, 36; '32, 52; '33, 70; '34, 55; **Droga** Świątobliwości, '32, 76; **Drzewo** (Dań. 4), '34, 88; **Drzewa** Oliwne, dwa, '34, 73; **Duch Św.**, '31, 42; '32, 57; '34, 82; **Ducha Św.** wylanie, '26, 83; '30, 92; **Duch** i Oblubienica, '30, 68; '34, 52; **Dwie** Części wygładzone, '26, 96; **Dzień** Pański, '34,73; **Dzień** Pomsty, '34, 66; **Dziesięć** Mężów i jeden Żyd, '34, 73; **Dziesięć** Panien, '25, 21; '29, 52; **Dziesięć** Plag, '34, 90; **Dziesięć** Plag, '34, 90; **Efa**, i Niewiasty, '34, 73; **Egipt**, '33, 70; **Eliasz**, cztery poglądy, '30, 66; '34, 51; **Eliasz**, ruch E. niewiadomy, '31, 96; '32, 58; **Enoch**, '25, 31; '29, 61; **Estera**, '32, 72, **Ezechiel**, '32, 75, 79; **Filadelfia** i Laodycja, '29, 36; **Głosowanie**, '30, 68; '34, 52; **Gog** i **Magog**, '33, 70; **Grosz**, '34, 86; **Fundusz** ulgowy, '34, 69; **Harfa**, '26, 94; **Hijob**, '31, 34; '32, 50; Iz. 30:26, '26, 82; '30, 92; **Jannes** i **Jambres**, '34,90; **Jednostki** wykazane w Biblii, '31, 46; '32,62; **Jehu**, Achab, Jezatela, '33, 71; **Jeden** z Książąt, '25, 32; **Jezus**, Bezczytność N. Pana, '26, 81; '30, 91; **Jezus**, nie umarł za grzeszny rodzaj Adama, '50, 31; **Jozue**, '34, 66; **Kamień**, nie będący w ręku, '33, 67; **K.** Obrażenia, '33, 63; **K.** na Syonie, '32,79; **K.** Węg., '34, 73; **Klucze**, '33, 68; **Kom.** Red. Strażnicy, '32, 78; **Koniec** świata, '26, 81; '30, 91; **Konwencje** Parousyjne, '31, 47; '32, 62; **Kres**, '31, 46; 32, 61; **Królestwo** Boże po Anarchii, '31, 46; '32, 62; **Krytyka** Wido-ków z Wieży, '34, 73; **Liga** Narodów, '30, 78; '34, 61; Mat. 8:11, 12 i Łuk. 13:28, '32, 78; **Mąż** z Kałamarzem, '32,75; **Melchizedek**, '34, 73; **Mężowie** z Bronią, '32, 75; **Miasto** Ucieczki i Mściciel Krwi, '26, 78; '30, 83; **Miliony** nigdy nie umrą, '26, 96; **Młodzieniec** z Sznurem Pomiarowym, '34, 73; **Morze**, '32, 63; '31, 47; **Namaszczenia** dwa, '32, 79; **Narodzenie** Narodu, '25, 78; **Narodzenie** a Spłodzenie, '30, 72; '34, 56; **Nienagradzanie** za ,pracę ludzką ani bydłą, '34, 73; **Niewiasty**, '38, 69; **Nil**, '33, 76; **Noe**, '26, 96; **Nowe** Imię, '32, 76; **Nowe Przymierze**, '34, 89; **Obchodzenie** Pamiątki, '33, 68; **Obraz** Metalowy (Dan. 2), '26, 94; **Obawa** Jezusa w Getsemanie, '32, 79; **Oczyszczenie** Latorośli, '32, 77; **Odcjęcie** Ustawicznej Ofiary, '34, 71; **Olów**, '34, 73; **Okup**, '25, 25, 29; '29, 56, 60; **"On Sługa"**, '32, 63; '31, 47; **Opoka**, '33, 68; **Opozycja**, '32, 70; **Opuszczenia** w Przedrukach Strażnic, '26, 91; **Ostatki**, '30, 70; '34, 54; **Owce** i **Kozły**, '25, 23; '29, 54; **Owoce Królestwa**, '31 39; '32, 55; **Pałac** dla Star. św., '30, 70; '34, 54, 69; **Pasterz** i **Laska**, '34, 82; **Picie** Wina, '32, 79; **Piramida**, '29, 39; **Pismo św.**, '32, 67; **Plan Boski**, '31, 35; '32, 51; **Podanie** Wodzom, '30, 69; '34, 53; **Podnózek**, '33, 88; **Pokój** i **Bezpiecz.** '32, 63; '31 47; **Poruszenie** Wszyst. Rzeczy, '32, 63; '31, 47; **Powołanie** a Wybranie, '30, 73; '34, 57; **Powrót** N. Pana, '30, 67; '34, 51; **Prawica** Boża, '33, 68; **Prorok Jehowy**, '34, 67; **Prostacy**, '32, 79; **Przygotowanie** Drogi Pańskiej, '34, 73; **Przymierza**, '35, 51, 68; **Przymierze** Nowe, '34, 89; **Przymierze** Sary a Ofiary, '25, 19; '29, 51; **Przyjście** Pana do świątyni, '25, 76; '31, 42; '32, 59; Psalm, 8:5-7, '31, 36; '32, 52; Psalm 16, '31, 36; '32, 52; Psalm 68:19, '33, 69; Psalm 82, '25, 32; '29, 62; **Pszonica** a **Kąkol**, '26, 78; '30, 89; **Radny**, '30, 62; **Radość** Wystawiona, '33, 68; **Rewizja** Cieni Przybytku, '26, 93; **Róg** Pośledni, '34, 71; **Rok** Jubileuszowy, '25,76; **Ruch** Parousyjny, '34 73; **Russell**, Br., uwagi, '34, 66; **Russell**, Br., pamiątka śmierci, '34, 73; **Rut**, '33, 76; **Sara**, pozafiguralny poród '32, 69; **Sąd**, '32, 78; **Senaar**, '34, 73; **Sen** Nabuch., '31, 40; '32, 56; **Siedem** Kościołów, '31, 43; '32, 58; **Sień**, '24, 13; **Skala**, '33, 67; **Skrócenie** Dni, '26, 76; '30, 86; **Sługa**, a **sługa**, '30, 69; '34, 53; **Słowa** Naszego Pana, czy nierozważne, '32, 79; **Słowo** "rab", '33, 69; **Śmierć**, '31, 36; '32, 52; **Spotkanie** Pana, '34, 88; **Sprzedaż** Książek, '31, 47; '32, 62, 71; **Sprzymierzony** Lud, '34, 68; **Starczy**, baby, chłopcy i dziewczęta, '34, 73; **Star. Św.** i ich powrót, '25, 74; '32, 77; '34, 89; **Świecznik** Złoty, '34, 73; **Syntelega**, telos, '33, 75; **Szafarz** i **Grosz**, '34, 68; **Szata** Spraw. Chrys., '25, 74-76; **Szata** Weselna, '25, 74; **Szatan** a prawo do panowania, '26, 82; '30, 92; **Szatan** bogiem, '34, 89; **Szatan** a więzienie, '25, 32; '29, 62; **Szatan**, a walka z Bogiem, '31, 34; '32, 50; **Szatan** zrzucony z nieba, '25' 75; '26, 77, 85; '30, 88, 94; '32, 69; **Szatan**, upadli aniołowie klasa wtórej śmierci, po uśmierceniu będą wzburzeni, '33, 69; **Szatańska** organizacja, '30, 68; '32, 78; '34, 52; **Szkoły** Niedzielne, '26, 94; **Świadkowie** Jehowy, '32, 76; **światło** w Ciemności, '26, 76; **Świątynia**, '31, 47; '32, 62; **Tow.** "onym sługą", '26, 91; **Trąba**, '34, 87; **Tysiąclecie**, małe, fałszywe, '26, 78; 2 Tesal, 1:6-10, '25, 27; '29, 57; **Trzy** Znaki '33, 75; **Testa**. Br. Russella, '32, 78; **Umysł** a serce, '25, 18; '29, 78; **Usprawiedliwienie**, '23, 66; '29, 87; '33, 23; **Usprawiedliwienie** Imienia Jehowy, '32, 71; **Wiara** po poświęceniu, '25, 19; '29, 51; **Więźniowie**, '30, 69; '34, 54; **Więźniowie** Nadziei, '34, 73; **Winnica**, Izaj. 27:2, '31, 46; '32, 61; **Władza** cywilna, '34, 67; **Wóz**, '33, 69; **Wstąpienie** na wysokość, '33, 69; **Wtóra** Śmierć, '25, 25, 30; '29, 56, 61; **Wybór** Starszych, '33, 73; **Wyrok** a przekleństwo, '25, 79; **Zach.** 3:1-8; '26, 79; '30, 89; **Zasługa** Chrystusowa, a grzechy dobrowolne, '26, 92; **Zły** sługa, '25 21; '29, 53; '26, 6; **Zorobabel**, '32, 79; **Zupełność** Czasów, '33, 75; **Żniwo**, '25, 28; '29, 58; **Życiowe** prawa, a prawo do życia, '26, 95; **Żyd.** (Zach. 8:22, 23), '32, 63; '31, 47; **Żywi** a umarli, '26, 95.
- SABAT, dlaczego nie święcimy? '46, 51.
- SAMARYTANIN, dobry, kogo przedstawia? '35, 79
- SAREPTA Pozafig., 23' 84; '28, 52.
- SĄDZENIE, '35, 66; przed czasem, '25, 13; '34, 31; po czasie, '35, 96; '37, 68.
- SIOSTRA z Kapłaństwa, a organizacja zboru? '28, 30; '30, 60; '33, 92; Sprostowanie tego pyt. '34, 16.
- SKARBIEŃ Skarbów, '28, 6.
- SKÓRY Baranie, '28, 84.
- SKRZYDŁA, pod Jego s., '26, 18; '29, 82; '33, 18.
- SŁOŃCE i księżyc, dzień i noc, co przedstawiają? '39, 32; '39,63
- SŁUGA, Przywileje onego sługi, '23, 37; '27, 77; "on zły sługa" , '26, 6.
- SŁUPY, drążki, deski, '28, 74-76.
- SŁUŻBA wojskowa? '33, 46.
- SPŁODZENIE z Ducha: czy ci co się poświęcili między 1878 a 1914 byli sp. z ducha? '47, 16.
- SPOŁECZNOŚĆ: kapłańska a braterska, jaka różnica '38, 47.
- SPRAWIEDLIWOŚĆ Jehowy, '24, 62.
- SPRAWOZDANIA z Wieczerzy Pańskiej, '27, 88; '29, 76; '30 100; '31, 93; '32, 95; '33, 91; '34, 92; '35, 104; '36, 96; '38, 96; '46, 87.
- SPROSTOWANIE o Dacie Wielkanocnej, '33, 13
- "STAŁO SIĘ", '23, 38; '27, 77. STAHN, zob. Przegląd.
- STAROŻYTNI ŚWIĘCI, a ich próba do życia '30, 46; jakie dowody, że będą głównymi na ziemi '31, 63.
- STARSI, Podręcznik dla starszych, '24, 52; czy starszy może naznaczać zebrania drugim starszym '35, 79.
- STÓŁ Złoty, '28, 71.
- STRÓŻU Co się stało w nocy, Egzamin, art. P. B. L., '24, 71.
- SUCHE kości w widzeniu Ezech., '47, 63.
- SYNAMI, przez przyjęcie czy spłodzenie? '26, 14.
- SYRYJCZYCY i Benadad, kogo rep., '24, 16.
- SZATAN, Dajcie odpór diabłu, '37, 50; Nie dawajcie miejsca diabłu, '29, 34; Wiązanie, '25, 32.
- SZKODA Wojenna po pieczętowaniu, '2J, 35; '27, 75.
- SZPIEGÓW: Dwunastu, '49, 50; '50, 7; szpiegowanie ziemi, '23, 41; '27, 80.
- ŚCIECI z Chrystusem, '26, 34; '29, 92; '33, 30.
- ŚWIATŁOŚĆ świata, dla kogo? '25, 38; odstępowanie od świa tłości, '35, 34.
- ŚWIECKO Domowy Ruch Misjonarski, '48, 29.
- SZEKINAH, '36, 85.
- SZEŚCIEDZIESIĄT Słupów - 60 głów rodzin lewickich - 60 moczarów - 60 żon królewskich, '34, 29; '36, 35.
- SZÓSTY Cudowny Dzień, zob. Cudowne Dni.
- ŚLUB i Postanowienia Poranne, '35, 12; ślub poprawiony, '35, 26.
- ŚMIERĆ Star. św. i Mł. św. przy końcu Tysiąclecia, czy nie wtórą śmiercią? '25, 93; '28, 47; '30, 30; '33, 93; '35, 64.
- ŚWIĘTE Państwo Rzymskie, '31, 44.
- TESTAMENT Br. C. T. Russella, '28, 36.
- TLUSZCZ, dlaczego zabronione jedzenie? '31:63; jego palenie, '35:79.
- TOWARZYSTWO, czy ma prawo decydować, jaką literaturę mają zbory rozpowszechniać? '29, 93; '33, 32; jako przewód, '27, 64; '23, 23; '31, 56; czy następ. br. Russell? '26, 13; '26, 86; '28, 46; '29, 93; '30, 97; '33, 31; czy może zmieniać Cienie Przybytku? '26, 14; '26, 86; '28, 47; '29, 94; '30, 64; Do jakiej klasy należą ci co je opuścili w 1928? '39, 64.
- TRĄD: Fig. i Pozafig., '38, 24, 34.
- TYPPY, '50, 66.
- UBOGI i przechodzeń, '23, 78; '28, 94.
- UCZCIWOŚĆ Serca a doskon. uczyn., '29, 19.
- UMYSŁ Chrystusowy, '25, 34.

UMYWALNIA, dlaczego ze zwierciadeł? '31, 64.
 URIM i Tummim, '37, 11.
 USPRAWIEDLIWIENIE tymczasowe a ożywione, '23, 63; '23, 67; '23, 79; '25, 15; '30, 26; '30, 55; '33, 43; '38, 74-76; Uspraw. przyjemne Bogu, '37, 77; Żydzi czy mają tym, uspr. ? '23,80; krótki dowód na tym. uspr., '23, 79; '28, 95; tymczasowe i ożywione, przypisane i aktualne? '34, 96; '38, 74-76.
 UTRATNICY koron: kiedy się oczyszczą? '50, 48.
 WAŻNE fakty do rozpatrzenia dla braci, '48, 28.
 WESELE i Wieczera Baranka, '25, 74; '33, 46.
 WEZWANIE, Przesiew. Broń ku zabijaniu, '23, 2; '27, 43; '31, 82; '34, 18; pod jakie weź. podchodzą ci, co przyszli do Prawdy między 1911 a 1914? '30, 48.
 WIARA Żywa, jak się objawia? '24, 82.
 WIAROGODNOŚĆ Ewan. Jana, '37, 52.
 WIATR, Cztery Wiatry, '23, 35; '27 75; W. symbol. '37, 73.
 WIECZERZA Pańska, zob. Pamiątka i Sprawozdanie.
 WIEKI Ewangelii w Miniaturze, '31, 5; '37, 5; '48, 36, 37.
 WIELKIE GRONO, czy była teraz objawienie? '26, 30; '29, 91; '33, 27; Głos oblubieńca i oblubienicy? '34, 80; Jak możemy poznać że ktoś jest w Wiel. Gr.? '26, 67; '35, 14; Jaką pracę wykonywa, '30, 46; Czem się karmi? '27, 102; '32, 31; Czy jest latoroślami winnego krzewu? '26, 32; '29, 93; '30, 98; '35, 14; Czy śpi w śmierci? '25, 93; '28, 48; Kiedy przejdzie poza drugą zasłonę? '25, 95; '28, 32; Za jakie grzechy odpokutuje? '28, 79; Jezus da się poznać W. Gr. W. Epifanii, '30, 53; Podziały, '39, 74; Ich praca w przyszłości, '30, 53; Wielkie Grono wypadnie z ruchu epifanicznego, '47, 48; Wskazywanie na członków W. Gr., czy nie jest przywłaszczaniem władzy apostołskiej? '27, 67; '28, 64; '38, 32; zob. Eliazs i Elizeusz, i Lewici.
 WIERNY Sługa, a nowe prawdy? '24, 48; '28, 31; '30, 61; czy od jego śmierci nie należy się spodziewać nowych prawd? '50, 64.
 WNIEBOWSTĄPIENIE, '39, 50.
 WNJDZIE i Wynijdzie, co znaczy? '35, 14.
 WOJNA światowa przedstawiona w Biblii, '32, 36; jej stopniowe zakończenie, '26, 76; '30, 86; czy była symbolicz. trzęsieniem? '46, 36; czy będzie jeszcze jedna jej faza? '47, 16.
 WYKŁADY z rys. Planu Wieków, '47, 22, 45.
 WYŚCIGI o Nagrodę, '32, 34.

ZABOROWSKI, W. J., jego urągania i błędy, '31, 94; '34, 31.
 ZACHARIASZ (11:15-17), '26, 19.
 ZARAZA Grzechu, '49, 23.
 ZASŁUGA Chrystusowa i jej różne zastosowania, '24, 34; '50, 50; czy po przejściu przez Kościół przechodzi do świata? '33, 93.
 ZAWÓD na rok 1925, a nasze postępowanie względem braci? '30, 46.
 ZDOBYCIE Jerycha, '48, 32.
 ZEBRANIA: nieformalne, '50, 48; pozamiejskowe, '48, 30; zgromadzenia domowe, '48, 29.
 ZIÓŃ Messenger, a nauki tego pisma? '30, 47.
 ZŁOTA Reguła, '24, 40; '50, 55.
 ZŁOTO doświadczone w ogniu, '25, 70.
 ZŁUDZENIE Roku 1925, '25, 89; '30, 24; '33, 42.
 ŻŁY Sługa, '26, 6.
 ZNIENAWIDZONY przez swoich braci, '48, 18.
 ZUPEŁNOŚĆ Pogan? '29, 94.
 ZWAŻONY na wadze, '46, 70.
 ZWYCIĘSTWO Miłości nad Bojaźnią, '26, 50.
 ŻECIE, koniec 1918, egzam. pogl. Olsona, '24, 2; '27, 90; '32, 19; zob. Czas Żęcia.
 ŻNIWO, czy dzieło Żniwa opis. w Obj. 14:17-20 następuje po zakończeniu się rzeczy opis. w wier. 14-16? '32, 47; czy zakończyły się? '24, 78; jęczmienne a pszeniczne, '34, 6; czy mamy się modlić o ogólne dobro Żniwa? '25, 91; '28, 31; '29, 96; '30, 28, 61, 99; '33, 48; '35, 15; Żniwo W. Ewang. w fig. i pozafig., '37, 77, 85; '38, 11, 20.
 ŻYCIE, Pomoc w codziennym życiu, '28, 66.

Jakże jest miło wysławiać Pana,
 Opiewać Imię Wszechmocy;
 I litość Jego uwielbiać z rana,
 I wierność Pańską wśród nocy.
 W dziesięciostrunnej harfy bić tony,
 Przy lutni czcić Go śpiewaniem:
 Bo czyni Twymi jam uczesony,
 Mą chlubą rąk Twych działanie.

POŚLANNIK EPIFANII POWOŁANY DO DOMU

Prawdopodobnie już wszyscy bracia i siostry oświeceni Epifanią wiedzą o tym, że nasz wielce umiłowany Brat Johnson przeszedł poza wtórą zasłonę. Przez wiele lat kład on swe życie w służbie Swego Ojca Niebieskiego, swego błogosławionego Pana i Zbawiciela i swych umiłowanych braci, pracując nadmiernie z uszczerbkiem swojego zdrowia. Po ataku zakrzepu krwi w okolicy serca, któremu towarzyszyło nadwyrężenie nerwowe, w dalszym ciągu prowadził pracę miłości, pomimo wielkich niedomagań fizycznych, które powiększały się z dnia na dzień.

Po powolnej utracie siły fizycznej i krótkim okresie nieprzytomności, przestał oddychać w specjalnym namiocie tlenowym w Szpitalu Metodysko Episkopalnym w pobliżu Epifanicznego Domu Biblijnego w niedzielę, 22 października, 1950 o godz. 2:40 po południu, w obecności kilku braci czuwających przy jego łożu. Jak jego drogi Pan, tak i on wylał na śmierć duszę swą. Ciało było wystawione na katafalku w Przybytku Epifanicznym od środy do piątku, dnia jego pogrzebu, który się odbył o godz. 1-szej po południu.

Odejdzie naszego drogiego Brata Johnsona w tym okresie Epifanii, aby się spotkać ze swym Panem i świętymi w powietrzu, będzie wstrząśnięciem dla wielu; będziemy za nim tęsknić więcej niż słowa określają, lecz możemy się radować, iż jego cierpienia skończyły się, że zakończył swój bieg z radością jako zwycięzca, tak więcej niż zwycięzca w Chrystusie i teraz raduje się niewymownie w obecności Mistrza. Co za radość i jak serdeczne powitanie musiało nastąpić, gdy ten ostatni członek Oblubienicy Chrystusowej został przyjęty do domu!

Następne wydanie Teraźniejszej Prawdy będzie numerem pamiątkowym.

ZAWIADOMIENIA

Według ugody z przedstawicielami C. Kasprzykowskiego, którzy podjęli się spłacić jego dług finansowy jaki był nam winien, potwierdzamy na tym miejscu odbiór sumy 360 dolarów, czyli 144,000 złotych w polskiej walucie, jaką odebrał nasz przedstawiciel Brat Wiktor Stachowiak. Podaliśmy tę sumę na podstawie naszej korespondencji, jaką prowadziliśmy z panem K. w 1936 roku. Tylko ta 360 dolarów jako sumę nieprawnie przywłaszczoną możemy udowodnić. Ile on więcej zatrzymał sobie pieniędzy przez wykazanie fałszywych wydatków, jak np. na podróże pielgrzymkie jakie nie były odbyte, tego nie możemy tak łatwo oznaczyć i to nie jest włączone w powyższą sumę. I dlatego nie wierzymy, by suma 360 dolarów oczyszczała go w zupełności z rachunku. Kradzieże jakich dopuścił się pan K., były ogłoszone w dawnych wydaniach Teraźniejszej Prawdy, a mianowicie w wydaniach z maja, lipca i listopada

1936; i tam również wykazaliśmy że on był i jest przesiewaczem, i jeżeli jest nowym stworzeniem, to jest przeklęty od Boga w tym życiu i idzie na wtórą śmierć. Gdyż wszyscy przesiewający wodzowie z pomiędzy nowych stworzeń bez wyjątku, wykazali przez, swoje przesiewania, że są w klasie wtorej śmierci (pokazanej w typie przez Nadaba i Abiju, Jannesa i Jambresa, a także przez Mojżesza i Aarona w ich dwukrotnym uderzeniu skały — 3 Moj. 10:1-11; 2 Moj. 7:11, 12; 2 Tym. 3:1-9; 4 Moj. 20:7-17).

Mamy na składzie rysunki Boski Plan Wieków w formie kieszonkowej, w polskim języku, drukowane na dobrym zielonym papierze. Każdy, kto przysła opłaconą i zaadresowaną kopertę rozmiaru 7x3 cala (18cmX9cm) do swego przedstawiciela lub do nas, może otrzymać darmo jedną lub więcej kopii tego rysunku.